

Henry Helmholdt,
1114 Alto St.,
City.

5-37

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to sub-
scription should be addressed to
R. SCHAAFSMA
524 Henry Ave., S. E.
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF
Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff,
Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos
Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev P. De
Boer, Rev. M. Gritters, Rev. C. Hanko, Rev. B.
Kok, Rev. G. Lubbers, Rev. R. Veldman.
Rev. H. Veldman.

Communications relative to contents
should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA
1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Vol. XIV, No. 20. Entered as second class mail
matter at Grand Rapids, Mich.

AUGUST 1, 1938

Subscription Price, \$2.00

MEDITATION

God's Abode With Us

*Jesus answered and said unto him, If
a man love me, he will keep my words:
and my Father will love him, and we
will come unto him and make our abode
with him.*

John 14:23.

Lord, how is it?

Such was the question that had arisen in the heart
of Judas, not Iscariot.

To him there was an element of mystery in what
the Lord had just told them. He believed, but did not
understand. Hence, the inquiry: Lord, how is it?

Jesus had spoken words of comfort to them with a
view to His departure from them. He was going to
the house of many mansions, Father's house, and He
would prepare place for them there. And He would
come again, when the place was prepared, to take them
with Him, that they also might be where He would be.
And in the meantime He would not leave them orphans.
He would come to them. A little while yet and He
would depart out of this world into the world of
heavenly and unseen things, hid from the carnal eyes
of the world. Then the world would see Him no more.
But they, His disciples, would see Him, for He lives
and they would live also.

To them, therefore, He would manifest Himself,
while the world would not see Him!

Upon this Judas, not Iscariot, pondered.

He would fain grasp this truth. He felt that here
was comfort indeed. Vaguely he realized that this
was some other form of manifestation, of fellowship
of the Lord with them, that would more than comfort
them for the present departure of their beloved
Master.

But still the thing was strange, new, mysterious,
beyond his comprehension.

Hence, the eager query: Lord, how is it that thou
wilt manifest thyself unto us and not unto the world?
How shall these things be?

Blessed mystery!

God in Christ will make His abode with us!

That is the answer to Judas' question. This dwell-
ing of God with us in Christ is the new form of mani-
festation of Christ, in which the world cannot share,
which is for them only that love Him and are beloved
of the Father!

We will come unto him and make our abode with
him! Glorious blessing!

There is a figure of speech in these words. It is
the figure of homelife. God will dwell with us, will
make His home with us, will receive us into the
intimacy of His own divine family-life! That is the
meaning of His making His abode with us.

A home is more than a mere house. Let a man
possess ever so splendid a house, situated in the loveliest
beauty-spot on this earth, surrounded by all the glori-
ous loveliness nature can furnish, where murmuring
brooks meander through sunny lowlands and shady
woods, where flowers bloom in rich variety of colors
and birds chirp and warble sweetly in the early morn-
ing; let his house be decorated with all the splendor
modern art can create and be supplied with all the
conveniences of modern invention; let his estate sur-
pass in splendor that which the Fourteenth of the
Louises established for himself in Versailles; let him
be surrounded by a veritable army of servants that
move at his bidding,—yet, if he have nothing more,
he cannot boast of possessing a home!

He has a mere house, beautiful yet cold, splendid
yet bare, glorious to behold yet without attraction. . . .

But enter now the simple dwelling of the poor
where love unites the hearts of the family that make
their abode there. There is no splendor here. Every-
thing you see testifies that they who dwell here must
be satisfied with the meager possession of . . .

The house is crowded in between similar dwellings in the street, the rooms are small, the walls are bare, the furniture is simple. But here dwell father and mother with their children in the intimacy of love. Here you find peace, mutual confidence, friendship, fellowship, delight in one-another's presence, a seeking of one-another's well-being, hearts united in the harmony of love!

Home, sweet home!

Such is the figure!

Not, indeed, as if Father's house, when all things shall be ready and the place shall fully be prepared, and the heavenly tabernacle of God shall forever be with man, and He shall have made all things new, shall not also be beautiful. It shall surpass all the glory that man can ever create, it shall be far superior to whatsoever eye hath seen or ear hath heard or hath entered into the heart of man. Every earthy figure is inadequate to represent the heavenly glory of that house!

But this external beauty, though it properly belongs to the realization of Father's dwellingplace with His people, is not its essence!

This essence of the house is in the perfect realization of the idea of the Home! We will come unto him and make our abode with him! God's home with us! It means that the glorious, infinite, ever blessed God will receive us into the sphere of His own, blessed family-life; that He will love us and make us taste His love in heavenly perfection; that He will establish that relation of intimacy between Himself and us in which He will open all His heart and mind to us and make Himself known to us according to the utmost capacity of the created that bears His image; that He will have no secrets for us and we will have no secrets for Him; that He will put all our confidence in Him and He will trust us; that He will make us taste the blessedness of His own glorious life; that we will see Him face to face and know Him even as we are known; that He will walk with us, call us evermore His sons and daughters, speak to us face to face as a friend with his friend; that He will always make us say: "O, my God! Abba, Father!

Thus it will be in eternal, heavenly perfection!

And thus it is, in spiritual principle even now!

The new manifestation, which is not for the world, but for them that love Him!

For, even now He came unto us and made His abode with us, according to the promise of Christ. He came to us, sinners, guilty, damnable in ourselves, to us, who would not come to Him, who foolishly hated Him, fled away from Him, hid ourselves, our all, from Him! He came as the God of our salvation, in all the beauty of His holiness and righteousness and mercy and grace. He came to us with the forgiveness of sins, with the gift of perfect righteousness, his own right-

eousness, with the grace of adoption unto children, with the beginning of eternal life. . . .

And we received Him! O, yes, we received Him, when He made us the objects of His wonderful grace!

O, wonder of grace, we opened our hearts to Him, because He made us!

And we hid nothing from Him anymore!

No nothing! Even our sins, our foolishness, our wickedness, our transgressions we confessed!

And we confess them daily, because we have our delight in Him, are truly sorry after God, and are eager to please Him!

And always He forgives!

And always He clothes us anew with His own righteousness!

And always He calls us His sons!

God's abode with us!

Blessed grace!

Our God in Christ!

He it is that will come, that did now come to make His abode with us.

For, notice, that the Lord says: *We* will come and make our abode with him. And this "We", evidently refers to the Father and Christ Jesus our Lord.

And this coming and abiding with us of the Father and Christ constitutes the new manifestation of our Lord, of which He had been speaking, which is only for them that love Him and keep His Word, and cannot be for the world. For the world loves Him not and keepeth not His commandments.

But how must we conceive of this coming of the Father and of Christ to us?

How shall *they* make their abode with us? Are there, then, two that will come to dwell with us? And who is the Father? What is the relation between this Father and our Lord Jesus Christ? Is it, then, the meaning of these words of the Saviour, that the Father, as the First Person of the holy and blessed trinity, and the Son, as the Second Person of the glorious Threeness, will make their abode with us? But how could this be? And where, then, would be the blessed Spirit as the Third Person of the divine family?

Clearly, this cannot be the meaning.

Rather must we understand the Father to be the Triune God, the God and Father of our Lord Jesus Christ, Who for His sake is also our God and Father. He it is that will come to us and make His home with us and spread His tabernacle over us and receive us into His own blessed family-life. But He will do so through Jesus Christ, our Lord. When the Lord says:

"We will come and make our abode with Him", the meaning is, that Christ will come unto us and will dwell with us and in us, and in Him and through Him it will be the ever blessed God, as the God of our salvation that will establish that blessed relation of covenant-friendship with us, in which we shall know Him even as we are known.

For, Christ is the revelation of the Father!

Outside of Christ there is no manifestation of the ever blessed God as our Father and Friend, in Whom we may confide, with Whom we may have fellowship, to Whom we may flee for refuge, Whom we would seek.

For, God is a consuming fire for guilty sinners such as we. Him we do not seek, but flee far from Him. To Him we do not open our hearts, but from Him we would hide ourselves, even though the rocks must fall upon us and the mountains cover us. . . .

But Christ is the manifestation of the God of our salvation! In Christ the Father came to us! For, He is the eternal son, the express image of the Father, the effulgence of the Father's glory, God of God, blessed forever! And He came to us, sent by the Father, according to His eternal purpose, in the likeness of sinful flesh, in the form of a servant, like unto His brethren in all things, sin excepted. He came to us, reaching out for us, in our sin and darkness and death, through the awful cross, where He took upon Himself our sins and our iniquities, and with them stood in the place of judgment in the terrible "hour", that He might bear our transgressions away forever. And then He departed again, went away from us, through the resurrection from the dead, into the glory of the heavens, in the bosom of the Father, receiving the glory which He had with the Father, before the world was. But He went away with the right to take us with Him, to come to us again, that He might abide with us forever. And He did come again. For, He received the promise of the Spirit. And in that Spirit He came and manifested Himself to us, and not unto the world, and made His abode with us. . . .

And that coming was the promise fulfilled: "we will come and make our abode with him"!

God, the Father, through Christ Jesus our Lord!
The Christ of the Scriptures!

For that Christ of the Scriptures is the full and only manifestation of the Father as the God of our salvation!

In Him we know the Father!

In His face we see the God of our salvation from Whom we have no secrets, and with Whom we may have the blessed covenant fellowship of friendship.

That is why there is no knowledge of Him, as long as we are in this world, and no experience of His abode with us, except through the Scriptures.

Until earthly things shall pass away.

Then, we shall be like Him.
And see Him as He is!

How is it, Lord?

How shall it be, that Thou wilt manifest Thyself unto us, and not unto the world?

And the answer: this manifestation is possible only in the sphere of the light of love!

If a man love me, he will keep my words, and the Father will love him. If a man love me not, he will not keep my sayings, and my Word is the Father's Word, and if a man keep not the Fathers' Word, He will not love him and cannot make His abode with him!

Yes, such is love!

If a man love me, he will keep my words!

Love is not a vague, sentimental feeling, a matter of the emotions, expressing itself in smile or tear, vanishing under stress as the fleecy morning-clouds before the rising sun. It is a matter of the deep heart, a matter of the mind and of the will, expressing itself in delight in the words of Christ, in keeping His commandments, in walking in His way, in hatred of and sorrow over sin, in true repentance, in an earnest desire and endeavor to walk, not only according to some, but according to all His precepts. . . .

O, say not that you love Him when you walk in darkness!

For: he that loveth me keepeth my words!

And say not, that the Father in Christ came to you and made His abode with you, if you do not walk in that active love! If you do, you are a liar. For: if a man love me and keep my words, then the Father will love him and we will come unto him and make our abode with him!

But, what then?

How shall these things be? Must we, then, love Him first, in order that we may make ourselves worthy of His love, or receptive unto His love? Must we first prepare our hearts as a suitable abode for Him, before He will come and receive us into His home? God forbid! Love is always of God! He loves us first! Our love is but the return to Him of His own love! He loved us in the blood of the cross, while we were still enemies!

Yet, the sphere of love, created within us by Himself in our hearts, is the only sphere in which He will dwell with us!

And in the way of keeping His Word we taste His blessed fellowship!

Here in small beginning!

Soon in heavenly fulness!

Blessed hope!

EDITORIALS

As To Our Present "Recession"

II.

Is there no way out of our present economic difficulties?

Can a mere layman, who cannot boast of being an expert in the department of economy, see no possible solution?

Let us, first, consider a few more undeniable facts.

First of all, let us take note of the fact that the general level of living today is much higher than, say, about three decades ago. Time was, and this "time" is still a matter of memory for all that do not fall below the age of two score and five, when with the general mass of people, the working-people, the people that produce the commodities for the buying public, the factory-worker, the mechanic, the sewer-digger, the farmer, and even for most professional men, the mode of living was rather simple. The horse-and-buggy period is still fresh in our memory. The common people lived in comparatively humble dwellings; the furniture was plain; their homes were heated by stoves that consumed little fuel. They worked nine or ten hours a day, earned a dollar and a half or two dollars per day, were satisfied and saved a little for their old age. They walked to work and from work, left their homes about six o'clock in the morning and returned in time for supper. They travelled but little. Their home was their joy. To take the street-car, (or even the interurban!) to some park or lake was an event that could be conceived as occurring only on a special holiday. . . .

But how all this has changed!

The larger homes, the more expensive furniture, the luxuries of life, the modern conveniences, the heating-system, hot air, hot water, steam, the telephone, the radio, the automobile,—these belong to the common things, which everybody enjoys. And if they cannot pay cash for them, the credit-system makes everything easy! No family could conceive of two dollars per day as a living wage. And what was formerly an all-day outing, appointed for holidays only, now has become an evening joy-ride!

I mention this merely as a fact, and by fact I mean something that simply has to be accepted and that you and I cannot change, even if we would.

It surely is no solution of the present crisis to advise that people had better return to their former and simpler mode of living, for the plain reason that

this is just as impossible as lifting oneself by one's own suspenders.

You may bewail the fact, perhaps, that the former days were better than these, that the simpler life is gone; you may point out that there was more contentment and less trouble, that people had more home-life and could gather around the fireside as a family, which today has almost become impossible, but that does not change the fact.

There is, of course, a goodly percentage of truth in what you say.

Modern life with its higher level, with its pleasures and luxuries, its high tempo and fast movement, shows very plainly that, even in the earthly sense, happiness and contentment cannot be found in an abundance of things. In the "olden days", which after all are not so old, there was less pleasure but more often more real joy, there was less leisure but more rest, there was less abundance but more satisfaction. Although it must not be forgotten that there is an other side to this story.

This, however, is not the point in question.

Fact is that life has changed, that the rank and file of mankind live on a higher level than before, and that, no matter how you may evaluate this fact, you will simply have to accept it.

You cannot set the clock back.

Unless you move into the woods and live the hermit-life, you cannot live the life of fifty years ago in the modern world and in modern society.

Even if you could be perfectly content with your horse-and-buggy instead of an auto, with your spade instead of the steam-shovel; and though you would be willing to get along on a nine to twelve dollars a week wage, the modern system of society would not permit you.

This fact must be taken into consideration if you would account for the present confusion.

And there are other facts.

H. H.

CONSECRATION

Blessed Saviour, may we ever
By each act, each word, each thought,
Show to men Thy saving power,
May they see what God has wrought:
So our daily joy shall be —
To glorify and honor Thee.

E. W. Carlisle.

The S.B. was not published on July 15, and will not be published on August 15 because the Editors are on their vacations.

Het Schorsingsbesluit Der Classis Drachten

De aandacht der Gereformeerde Kerken in Nederland werd in den laatsten tijd gevestigd op een schorsingsbesluit, door de classis Drachten genomen en toegepast op de meerderheid eens, onder haar ressorteerenden, kerkerada's, een besluit, dat ook onze belangstelling opwekte, daar het als twee druppels water gelijkt op de besluiten door de classes Grands Rapids Oost en West in 1924 op ons toegepast.

Ik noem hier beide, classis Grand Rapids Oost en classis Grand Rapids West, omdat, ofschoon de laatste het ietwat grover aanlegde en stouter uitsprak, beide classes toch uitgingen destijds van het beginsel, dat eene classis rechtsbevoegdheid heeft over een kerkeraad en predikanten en kerkeraad'sleden uit hunne ambten kan ontzetten. Wel zette classis Grand Rapids West den kerkeraad van Kalamazoo I plompweg af, zonder er doekjes om te winden of een poging te doen om er eene gereformeerde formule voor te vinden; terwijl classis Grand Rapids Oost uitsprak, dat de kerkeraad van Eastern Ave. buiten het kerkverband was geplaatst; maar op welken grondslag ook de laatste stond en van welke kerkrechtelijke beginselen zij uitging, bleek toch wel hieruit, dat de grond voor onze afzetting werd aangeduid als bestaande in "verzet tegen de bevoegde kerkelijke autoriteiten", i.e. de classis.

De lezer weet, dat dit hierarchale kerkrecht door de Christelijke Gereformeerde Kerken ten onzent in 1926 synodaal werd aanvaard en als het eigenlijke Gereformeerde Kerkrecht werd geijkt. De commissie van prae-advies, die de synode zou voorlichten over de vraag of een classis een Kerkeraad mag afzetten, had de synode geadviseerd om het volgende uit te spreken:

"Dat, in overeenstemming met de kerkrechtelijke beginselen, die aan onze Kerkenorde ten grondslag liggen, eene Classis de bevoegdheid heeft om een kerkeraad die zich zulks waardig maakt, uit het ambt te ontzetten.

"Deze uitspraak is gebaseerd op de volgende overwegingen:

"1. Christus de Koning van Zijne Kerk. Hij oefent dat Koningschap ook in disciplinaren zin uit door ambtsdragers. Ook die ambtsdragers staan, bij afwijking, onder die disciplinaire macht van Christus. En zelfs wanneer de meerderheid van een kerkeraad afwijkt of in verzet komt, ziet Christus dat niet lijdelijk aan, en staat Hij niet machteloos daartegenover, maar eischt dat er in Zijn Naam tucht uitgeoefend worde; in zulk een geval schorsing en desnoods afzetting.

"2. Aangezien de geloovigen, in de kwaliteit van geloovigen, geen kerkrechtelijke bevoegdheid hebben om kerkelijke tucht uit te oefenen en een naburige kerkeraad Art. 79 der K. O., niet in werking kan doen treden, wanneer de meerderheid van een kerkeraad tuchtwaardig wordt, daar is het eisch, dat de Classis waaronder zulk een afwijkende kerkeraad ressorteert, handelend optrede, desnoods tot afzetting toe.

"3. Art. 30 K. O. wijst daarheen. De afzetting van een kerkeraad kan in een mindere vergadering niet afgehandeld worden. Daarom moet alsdan het kerkverband in werking treden en behoort een Classis of Synode disciplinaire actie te nemen. Deze *kunnen* zulks doen, omdat ze consistoriale macht bezitten; ze *moeten* zulks doen van Christus wege.

"4. Onze K. O. Artt. 4, 22, en 24, handelen over de inzetten in het ambt. Deze inzetten in het ambt geschiedt door het ambt. En deze inzetten in het ambt door het ambt brengt mede uitzetting uit het ambt door het ambt, ook wanneer de meerderheid van een kerkeraad ontrouw wordt.

"5. Art. 31 der K. O. stelt vast, dat de besluiten van een breedere vergadering voor vast en bondig gehouden zullen worden. Het 'tenzij. . . ' van dit artikel kan niet beteekenen, dat iemand niet gehouden is zulke besluiten na te komen, wanneer hij het Schriftuurlijke van die besluiten niet inziet of erkent. Zulks toch zou kunnen uitloopen op bandeloze willekeur, die dan nog wel gesanctioneerd zou zijn door onze Kerkenorde. Artikelen 30 en 31 schrijven dus voor dat de besluiten aangaande zaken, die tot de meerdere vergaderingen gebracht worden voor vast en bondig zullen gehouden worden en daar *afgehandeld* zullen worden. Deze Artikelen geven dus aan een Classis het recht om een ontrouwen kerkeraad af te zetten.

"6. Artikel 36 stelt de rechtsbevoegdheid der meerdere vergaderingen vast, als het van 'zeggen', dat is van gezag, autoriteit dier vergaderingen spreekt. Omdat ze dit gezag van Christus hebben ontvangen en dit gezag omdat het consistoriaal is, ook disciplinair gezag is, zoo mogen en moeten Classes en Synoden gehoorzaamheid eischen, en bij verzet tot discipline overgaan.

"7. Op grond van Artikel 79 der K. O. staat het vast dat ontrouwe kerkeraad'sleden uit hun ambt behooren gezet te worden. Als de minderheid van een kerkeraad afgezet

moet worden, dan kan de kerkeraad zelf met een genabuurden kerkeraad zulks doen. Als de meerderheid van een kerkeraad ontrouw wordt, dan moet er evenzeer tucht uitgeoefend worden. En aangezien Art. 79 dan niet in werking kan treden, maar het beginsel van dat artikel gehandhaafd moet worden, daar kan alleen een Classis of Synode disciplinaire actie nemen.

“8. Het onderteekeningensformulier, ‘op poene dat we hiertegen doende metterdaad van onze diensten gesuspendeerd zullen zijn’, schrijft disciplinaire actie voor wanneer men in verzet komt. En als het onderteekeningensformulier van kracht is voor elken onderteekenaar, dan geldt dit niet alleen voor de minderheid van een kerkeraad, bij ontrouw, maar ook voor de meerderheid. En kerkelijke tucht, ten einde toe, over de meerderheid van kerkeraad, is feitelijk de afzetting van zulk een kerkeraad.

“Heel onze K. O. gaat derhalve uit van het beginsel, dat een Classis de bevoegdheid heeft om een kerkeraad, die ontrouw is, uit het ambt te ontzetten”. Acta Synodi, 1926, pp. 330-332.

De synode nam destijds deze heterodoxe verklaring van de Kerkenorde niet voor hare rekening. Waarom ze dit niet deed, is ons niet bekend. Principieel bezwaar had ze blijkbaar niet. Want het beginsel, dat een classis wel de bevoegdheid heeft, om een kerkeraad af te zetten, werd door haar aanvaard. De synode had namelijk een concreet geval te beoordeelen. De afzetting van kerkeraden door een classis was historie geworden. Classis Grand Rapids West had immers Kalamazoo I en Hope afgezet. Hiertegen waren protesten ingediend. De synode stond voor de vraag of ze deze afzetting zou goed- of afkeuren. Dat maakte het natuurlijk niet gemakkelijker voor haar om zuiver naar het beginsel van Gereformeerd kerkrecht te oordeelen. De historie beheerscht zoo dikwijls de bepaling van het recht! Zoo ging het ook in 1926. En ofschoon de synode de al te onnoozele en scheeve rede- neering van hare commissie niet aanvaardde, toch sprak ze uit:

“In connection with this report, and in answer to protests received, Synod upholds Classis Grand Rapids West in its action of deposing the consistories of Kalamazoo and Hope. *Grounds*:

- 1) Article 36 of the Church Order gives the Classis jurisdiction over the consistory;
- 2) Articles 79 and 80 of the Church Order, and the Formula of Subscription state plainly

that censure of office-bearers shall be suspension or deposition from office”. (Acta Synodi, 1926, p. 142.)

Het is hieruit wel duidelijk, dat de Christelijke Gereformeerde Kerken ten onzent het beginsel aanvaard hebben, dat een classis een Kerkeraad mag afzetten. Als grond voor de aanvaarding van dit beginsel achtte ze Art. 36 van onze Kerkenorde voldoende. Grond2) heeft natuurlijk met de kwestie niets te maken.

Welnu, daarom hebben ook wij belang bij de kwestie Drachten en vooral bij het oordeel, dat leidende mannen in Nederland over het geval Drachten hebben uitgesproken.

We lazen over deze zaak het allereerst in *De Reformatie* van 15 April, waarin Dr. Greydanus het volgende schreef:

HET NIEUWE KERKRECHT IN DE PRAKTIJK.

Dezer dagen zag een aantal Kerkeraadsleden in zekere Kerk van onze Gereformeerde Kerken in Nederland zich het volgende schorsingsbesluit toegezonden.

“Classis.....der8 April 1938

Gereformeerde Kerken.

Den (Wel) Eerw. Heer.....

Dien. des W. (Ouderling) der
Geref. Kerk van

Waarde Broeder,

De Classis der Gereformeerde Kerken, bijeen in vergadering op 8 April 1938;

geconstateerd hebbende, op grond van de uitgebrachte rapporten der daartoe benoemde commissie, dat de Kerkeraad der Gereformeerde Kerk van zich in de jaren 1934/37 heeft schuldig gemaakt aan wanbestuur in zijn regeering;

geconstateerd hebbende, dat U,, Dien. des Woord (ouderling), lid van den Kerkeraad, hebt geweigerd dit wanbestuur voor de vergadering der Classis te erkennen (welk wanbestuur intusschen door de minderheid des Kerkeraads met leedwezen werd erkend), waardoor de mogelijkheid is afgesneden, zoolang gij in deze weigering volhardt, dat gij den weg kunt bewandelen om de zonde uit het midden van den Kerkeraad weg te doen;

heeft met droefheid besloten U te schorsen in Uw ambt als Dienaar des Woords (ouderling) der Gereformeerde Kerk van, met ingang van heden, voorloopig voor den tijd van drie maanden, zoodat gij U hebt te ont-

houden gedurende dien tijd van elke uitoefening van Uw ambt (zoowel in de Kerk van, als in alle Kerken, waarmede de Kerk van in een kerkverband leeft, t.w. de Gereformeerde Kerken in Nederland);

met de bede, dat deze maatregel U moge brengen tot verootmoediging en inkeer.

Met heilbede en broedergroeten,

Namens de Classis
....., Praeses.
....., 1e Scriba."

De Kerkeraad dezer Kerk is hierbij uitgeschakeld.

De Classis besluit, handelt, schorst uit eigene machtsbevoegdheid.

De Classis beschikt oppermachtig.

De Classis zendt eenen Dienaar des Woords, die in deze Kerk zal moeten optreden.

De Classis zal voor de Catechisaties zorgen.

Over deze Kerk en over dezen Kerkeraad besluit en heerscht deze Classis souverain.

Ziet daar dus het nieuwe, als Gereformeerd voorgestelde, Kerkrecht in de praktijk.

Is dat niet louter hiërarchie?

Is dat geen bloot menselijke willekeur?

De Kerkorde kent zulk handelen niet.

Dat werd op de Classisvergadering ook erkend.

En de Kerkorde is toch grondslag voor het Kerkverband.

Maar komt het, wanneer het gaat om betoon van kerkelijke macht, niet aan op Kerkorde en grondslag van Kerkverband?

Mag dan gehandeld worden naar wat deze of die zegt, en ergens te lezen mag zijn?

Waar gaat het met onze Gereformeerde Kerken heen bij zulk een hiërarchisch stelsel?

Worden zoo de Kerken niet overheerscht, en verscheurd, en verwoest?

God riep deze Kerkeraadsleden tot hun ambt, en stelde hen in de bediening daarvan, zij het ook door bemiddeling van Kerkeraad en Gemeente.

Wie heeft deze Classisleden der andere Kerken geroepen als vrijmachtige beschikkers over deze Kerkeraadsleden en over deze Kerk op te treden?

Niemand hunner ontving eene Goddelijke roeping in die Kerk, of staat bij haar in het ambt.

Hebben we hier iets anders dan menselijke aanmatiging en overheersching van 'sHeeren Kerk en van door Hem in het ambt gestelde Kerkeraadsleden?

In deze Kerk waren reeds sinds jaren moeilijkheden.

Classis en Particuliere Synode kwamen er bij te pas.

Nu eens werd de Kerkeraad, dan de Classis, terecht gewezen.

Er lagen en liggen ook brieven van appèl van den Kerkeraad of van Kerkeraadsleden op de aanstaande Particuliere Synode.

Nu bracht weer eene Classiscommissie rapport uit, en kwam met voorstellen.

De Kerkeraadsleden der betreffende Kerk werden ter Classisvergadering gedaagd.

Van hen zou verlangd zijn, hun appèl op de a.s. Particuliere Synode terug te nemen.

En van hen zou individueel geëischt zijn te verklaren, dat zij als Kerkeraad of als leden van dien Kerkeraad, zich schuldig gemaakt hadden aan wanbestuur in de Kerkregering;

dat daarbij opzettelijkheid in het spel was;

dat gehandeld was naar tweeërlei maatstaf;

dat er onbekwaamheid was.

Deze eisch werd zelfs gesteld aan één, die eerst enkele weken in het ambt staat, tevoren nog niet in het ambt diende, en voorzoover dus aan het in 1934—1937 door den Kerkeraad gedane geenerlei deel had.

De Classis achtte dus blijkbaar niet te mogen volstaan met de eventuele vordering van erkenning van scherp omschreven mogelijke fouten, en met den eisch van eventueel redres en van beterschap.

De meerderheid van den Kerkeraad verklaarde, deze geëischte erkenning niet te kunnen afleggen.

"Opzettelijkheid" toch spreekt van opzet, en hier dus van kwaad bedoelen, van innerlijke welbewuste oneerlijkheid, en dus van gruwelijke krenking van Gods recht ten aanzien Zijner Gemeente.

De minderheid werd later tot zekere erkenning gebracht.

Heeft de Classis niet ingezien, dat zij vorderde, wat zij in geen geval eischen mocht?

Zij kan toch niet over het hart der geschorste Kerkeraadsleden oordeelen?

Moge deze Kerkeraad soms foutief gehandeld hebben, waarover hier niet geoordeeld en beslist kan worden, hoe weet dan deze Classis, tegen de ontkenning dezer mannen in, dat zij opzettelijk verkeerd gehandeld hebben?

Gaat deze Classis aldus niet feitelijk zitten in den aan geen mensch veroorloofden rechterstoel, om ook over het hart te durven oordeelen?

Om de weigering dezer erkentenis zijn nu bedoelde Kerkeraadsleden geschorst, en hebben zij boven medegedeeld schorsingsvonnis thuis ontvangen.

Aan de vrucht kent men den boom.

Doet deze praktijk niet duidelijk zien, dat het nieuwe Kerkrecht niet deugt?

Tot zoover Dr. Greydanus.

De geachte broeder gebruikt scherpe taal. Hij spreekt van hierarchie, menselijke willekeur, menselijke aanmatiging, overheersching van Christus' Kerk. Onze hoogachting voor hen kan er slechts door rijzen.

En de heeren, die destijds in Classis Grand Rapids West letterlijk hetzelfde deden ten opzichte van de kerkeraden van Kalamazoo I en Hope, zullen de scherpe, maar ware taal van Dr. Greydaus zeker ook wel op zichzelf willen toepassen.

Mocht het hen slechts tot bekeering leiden!

We hopen hierover in het vervolg meer van mede te deelen.

H. H.

't Hijgend Hert

De zang van het dorstige hert is de schoonste zang onder de liederen Sions.

Men kan zich moeilijk een kind van Gereformeerde huize denken, dat dit lied niet zou kennen. Misschien leerden we eerst het "Opent uwen mond" vooraleer we het " 't Hijgend hert" zongen, doch dan was het vanwege het meer gemakkelijke in woord en regelmaat van den eerstgenoemden Psalm.

Gelukkig tijdstip der historie toen David, door Goddelijke aanspraak vermaand zijnde, dezen Psalm aan den Opperzangmeester overhandigde om hem te leeren en te zingen onder de kinderen van Korach.

Vreemde tegenstelling ook, wanneer die kinderen van Korach eindelijk, den Psalm geleerd hebbende, gaan zingen van het dorsten naar den levenden God. Vreemde tegenstelling, want hun Vader verzonk in de vlammen onder het uitstorten van angstig gillen vanwege den toorn Gods.

Dorst naar God: adel van het kind Gods!

Te dorsten naar God is nog wat anders dan te denken aan God, te spreken over Hem, theologische debatten te voeren of ook een kapittel toe te voegen aan de Dogmatiek.

De dorst naar God is alleen mogelijk voor hem die God kent, die uit Hem geboren is, die met Hem wandelde, wiens leven met Christus verborgen is in God.

Dit alles is duidelijk uit de beeldspraak. Immers die beeldspraak spreekt van een hert dat schreeuwt naar de waterstroom. Toen onze vaders hiervan zingen moesten, hebben ze dat hert door de velden zien snellen, vervolgd door en ontkomen aan de jagers. En als dat hert eindelijk den jacht ontkomen is zien we het met den kop omhoog, snikkende (zooals de Fransche vertaling wil) naar het bruisende water van den bergstroom. Er is slechts één machtig begeeren in dat hert: het wil zich in dien stroom neerstorten, het wil zich omringd zien van dat bruisende, spattende, levende water om dan te drinken met volle teugen. Want o, het heeft zulk een versmachtenden dorst naar het levende water!

Dit hert ervaart, dat het levende water het eenigste is wat bij behoeft, dat indien hij den stroom niet zou vinden, zijn schreeuwen zal overgaan in schor gebrul hetwelk op zijn beurt zal veranderen in den rochelden doodssnik. Het water is voor zulk een hert het "sine qua non" van het zijn.

Men denkt onwillekeurig aan een ander woord van David, dat zijn hart vertolkt: "één ding heb ik van den Heere begeerd, dat zal ik zoeken: dat ik alle de dagen mijns levens mocht wonen in het huis des Heeren, om de liefelijkheid des Heeren te aanschouwen, en te onderzoeken in Zijnen Tempel".

Ach, hoe beschamend is die Psalm van 't hijgend baring. Hoe weinig wordt die gestalte door ons ervaren! Of, wilt ge, wanneer staan wij zoo te midden der schatten (?) van het tegenwoordige gelijk zulk een hert dat der jacht ontkwam? Wanneer en hoe lang hebt gij zoo voor God gestaan om Hem dien Psalm toe te zingen als een tolk van wat in 't brandende hart leefde?

O, dat schreeuwende hert spreekt van een menschen ziel, die nergens geen lust toe heeft dan zich bewust te weten in de eeuwige armen van den Verbonds-God.

Zulk eenen verlangt en hunkert naar den levenden God, dat wil zeggen, naar Zijn levensgemeenschap der liefde en vriendschap, dewelke beter is dan al het leven hier op aarde. Het is de uitdrukking van het heimwee naar Huis! Zulk eenen heeft ervaren, dat tot dit doel hij geschapen werd, en tot dit doel herboren met een geboorte die van boven is!

Heimwee naar Gods Huis en daarom naar Gods Aangezicht: en dit is Jezus!

Heimwee naar God: hoe vreemd!

Ge zaagt Hem nooit. Ge hebt Zijn Stem nooit gehoord. Anderen mogen in verrukking van zinnen verkeerende, de Goddelijke aanspraak vernomen hebben, doch gij nimmer. Ge hebt zelfs nooit een Engel gezien, die u een hemelsche boodschap bracht. Paulus en Johannes waagden van hemelsche tafereelen en vergezichten; en droomen in den nacht mitsgaders de nachtgezichten waren het deel van de profeten Israels—doch gij hebt niets daarvan. Wat is dit heimwee naar God dan toch?

Die vraag hebben we onszelf al zoo vaak gedaan en toch—we zingen van 't hijgend herte en de kerk der eeuwen zingt met ons.

Het antwoord ligt gereed in 't diepe hart.

Dat hart heeft God ontmoet. Misschien is het zuiverder om te zeggen, dat God dat hart ontmoette.

Van eeuw tot eeuw zoekt God de harten van menschen die Hij van voor de grondlegging der wereld gekend heeft met de kennis der liefde. Als het tijdstip aanbreekt dat genoemd wordt het “uur der minne”, dan geschiedt er een Goddelijk roepen, doch zonder hoorbare stem. Dan zegt God: Leef!! Dat Goddelijke roepen heeft tot effect, dat er een kind Gods geboren wordt en dat gaat te werk zonder eenig middel. Door dat roepen wordt er een toekomstig hemelburger herschapen. Dat roepen is gelijksoortig aan het roepen Gods in de schepping aller dingen. De mensch die dit mag ontvangen gevoelt, ervaart hier niets van. We noemen dit werk Gods de wedergeboorte. En geschiedt door den Geest.

Voorts blijft God bij zulk een wedergeboren mensch en begint Hij op en in die harten te tokkelen als met heilige vingers en dat tokkelen is de bearbeiding van dat hart door Woord en Geest. Dat breekt dan straks door in hetgeen we geloof en bekeering noemen. En grijpt plaats in het bewuste leven. Dan ervaart men God. Doch dat geschiedt altijd middelrijk. Het Woord Gods is dan middel, hetwelk krachtdadig door den Geest van den Christus thuis gebracht wordt. Men mag veel van dat Woord *geweten* hebben voor die Goddelijke ontmoeting, nu echter *kent* men God en Goddelijke zaken.

Daardoor leert zulk een hart smaken wie God is.

Aan de eene zijde, begint men dan te gruven van de zonde en het zondige, vleeschelijke leven der zonde, en, aan de andere zijde, smaakt men en ervaart men dat, ja waarlijk, God het eenigste Goed is voor ons leven, hetzij voor tijd, hetzij voor de eeuwigheid.

Men mag dan God nooit gezien hebben, noch ook Zijn Stem ooit gehoord hebben met het natuurlijk oor, evenwel kent men hem. En die kennis is zoo reëel, dat zij zelfs alle andere kennis vër te boven gaat. Iemand die God zoo mag kennen ervaart, dat het aan-schijn van deze wereld voorbij gaat, doch dat God en Zijn Woord beklijven tot in alle eeuwigheid.

En de smaak van die kennis is onuitsprekelijk. Ze moet ervaren worden. Zulk eenen zegt: Mijne over-

denking van Hem zal zoet zijn. Ze wordt ervaren in de wandeling met God, waar men Hem alles vertelt, ook al is het, dat men niet altijd verwijlt in de bidcel. Dat kan en geschiedt als ge alleen in het veld zijt zooals Izak of uw reis op den wagen verder voortzet met blijdschap als de Moorman van Clandacè. Ze werd ervaren door Paulus en Silas, al is het ook, dat hun ruggen bebloed waren door de slagen en striemen: ze baden en zongen de lofzangen in het kerkerhol in diepen nacht. Waar het David om te doen was in Psalm 42 werd bezongen door een Engelschen poët: “And He walks with me, and He talks with me—and He tells me that I am His own. . . .”

Van Gods zijde is dan de inwoning des Geestes van Christus, Die ons het Woord van den verheerlijkten Christus indachtig maakt. En de inhoud van dat Woord is altoos de lof des Heeren. Hoe meer de kennis Gods ervaren wordt, hoe meer zulk een ziel gaat bidden en aanbidden. Daar worden hemelsche hallel's gezongen al is het ook dat de stem soms breekt onder dien jubel. Daar zingt men al ligt men aan de poort des rijken vol zweeren of al is de nacht peluw een steen. Daar is het toch Bethel: een huis Gods. Daar doet God Zich zien in Zijn deugden en dan popelt zulk een hart van den lof des Heeren. Daar is men niet zoo zeer vol van het feit, dat men behouden is, doch meer van het feit, dat God liefelijk en schoon is. Daar is God alles: een vooruitgrijpen op het einde aller dingen.

Het hierboven beschrevene is, om terug te keeren tot de beeldspraak van den Psalm: het aanliggen aan de rivier Gods die vol water is. Men kwam tot Jezus om te drinken.

Doch dit blijft zoo niet altoos. Er is onderbreking.

En die onderbreking werd ervaren door David in Psalm 42.

De oorzaak dier onderbreking is soms de zonde en soms niet. Want Job ervoer die onderbreking, alhoewel God van hem getuigde: “Niemand is er op de aarde gelijk hij: een man oprecht en vroom, God vreezende en wijkende van het kwaad”.

De Heere verbergt Zijn liefelijk aangezicht somtijds om ons te beproeven, om ons te oefenen in den strijd, om ons in de diepten te brengen, opdat we mogen leeren, dat wij Hem geheel en al behoeven.

Dat ervoer David. En die ervaring was bitter.

En hij zong zijn klaagpsalm.

En vertolkte daardoor wat ook bij ons soms gevonden wordt.

Die Psalm zal gepast hebben bij 't bitterlijk weenen van Petrus in den nacht.

De diepste oorzaak is de liefde Gods.

Als het de zonde is die scheiding bracht, beweeende men die zonde eerst, doch dan hief men 't betraande aangezicht omhoog en snikte zijn Godsverlangen uit:

'k Denk aan U, o God, in 't klagen;—uit de landstreek der Jordaan!

Want, broeder, zonder God kunnen wij toch niet verder? Wat is have en goed, geld en bezitting, vrouw en kinderen, de aarde en de hemel, Engelen zelf en de hemelsche heirlegers—als ik er mijn God niet in vind? Wien heb ik nevens U in den hemel; nevens U lust mij ook niets op de aarde! Bezwijkt mijn vleesch en mijn hart. . . .

O, God te mogen hebben tot zijn Vriend: Abraham, de duizendwerf gelukkige!

Zingen we dan den hunkerenden zang Sions! O! God, we verlangen naar U! Zonder Uw Geest, zonder Uw Woord, dat ons toefluistert van de liefelikheden die in Uwe rechterhand eeuwiglijk en altoos zijn, zonder Uwe verbondsgemeenschap der liefde en vriendschap—zonder U is het leven dor en triestig.

Ja, waarlijk, 't hijgend hert der jacht ontkomen, schreeuwt niet sterker naar 't genot van de frische waterstroomen—dan mijn ziel verlangt naar God! Ja, mijn ziel dorst naar den Heer; God des levens, ach, wanneer zal ik naad'ren voor Uw oogen; in Uw Huis Uw Naam verhoogen? Verberg dan niet Uw aangezicht voor mij, O Heer!

G. V.

Een Goede Reuke Van Christus

Hoe geheel eenig is de arbeid van den Evangelie-dienaar.

Hij heeft altijd succes.

't Mag soms schijnen alsof hij er alles bij moet laten; soms wordt hij zelfs overgegeven in den dood om Jezus wil—toch heeft hij de overwinning. Hij is altijd overwinnaar door Jezus die hem lief heeft.

Hoor het maar bij Paulus: "En Gode zij dank, Die ons allen tijd doet triumfeeren in Christus. . . ." Paulus triumfeerde altijd in alle plaatsen, ook dan wanneer men hem het hoofd er af neemt in Rome.

En het wordt nog vreemder als Gods Woord ons leert dat de Evangelie-dienaar altijd een goede reuke is van Christus.

Wij kunnen gereedelijk verstaan, dat hij een goede reuke is van Christus in degenen die behouden worden, doch het Woord Gods zegt ons ook, dat de Evangelie-dienaar een goede reuke is van Christus in degenen die verloren gaan. En dat is vreemd. In dezulken is de prediker een reuke des doods ten doode en toch is die reuke een goede reuke Gode van Christus.

Het zit alles vast aan de inhoud van de prediking.

Die inhoud is wonderlijk. Hij is het Woord Gods.

De prediker is een goede reuke van Christus omdat hij de kennis Gods verspreidt. Immers Paulus zegt, dat God den reuk Zijner kennis door den prediker openbaar maakt in alle plaatsen. De reuk Zijner

kennis en het Woord Gods zijn synoniem, beteekenen hetzelfde.

Nu kan men onderscheidenlijk spreken van het Woord Gods.

Er is een Woord Gods, dat gesproken werd aan den morgen der historie.

Daar spreekt de schrijver in het boek der Hebreëen van in het 11de hoofdstuk, vers 3. Daar staat, dat wij door het geloof verstaan dat de wereld door het Woord Gods, is voorbereid, alzooc dat de dingen die men ziet, niet geworden zijn uit dingen die gezien worden.

Daaruit zien we, dat het Woord Gods krachtig is, wonderlijk. Hij sprak eenvoudiglijk en de dingen die niet waren kwamen te voorschijn. En ze beklijven tot op dezen dag.

En dat beklijven zit vast aan een ander Woord Gods. O ja, er is wel verband, doch ook het Woord Gods, dat is, de Bijbel, gaat ons voor om onderscheidenlijk van dit Woord te spreken. Toen de geschapen dingen daar stonden is God blijven spreken. En Hij spreekt tot op den huidigen dag. Van dat Woord zegt de schrijver aan de Hebreëen, dat Hij alle dingen draagt door het Woord Zijner kracht. Dat is het Woord Gods der voorzienigheid. Een wonder Woord. God spreekt van uit den Hemel, de aanspraakplaats Zijner heiligheid, en de dingen zijn en blijven en bewegen zich; ze eten en drinken, ze juichen, ook zingen ze. De Heere spreekt en het brood komt op tafel en terwijl God spreekt en omdat God spreekt, eten we en we worden verzadigd met spijs en vroolijkheid.

Er is echter nog een Woord Gods.

Want God die voortijds en op velerlei wijze tot de vaders gesproken heeft door de profeten, heeft in deze laatste dagen tot ons gesproken door Zijn Zoon.

En dat is Jezus.

Nu weten we wel, dat het spreken Gods in de schepping en het Woord Gods der voorzienigheid verband houdt met Jezus Christus, zoodat alle dingen gemaakt zijn door den Zoon en alle dingen onderhouden worden door dienzelfden Zoon, doch dit laatste spreken, namelijk, door den Zoon, waar Heb. 1:2 van spreekt is toch eenigszins anders. Ik mag zelfs wel zeggen, dat dit derde Woord Gods zeer bijzonder is. Want door dit derde spreken Gods komt er een nieuw Koninkrijk met alles wat dit inhoudt en met zich brengt.

Ziet ge, de eerste wereld met al hare volheid gaat ten verderve. Haar gedaante gaat voorbij. 't Is wel waar, dat de wereld nu nog duidelijk spreekt van haar Schepper en Onderhouder, doch temidden van al dat spreken der dingen aangaande hun Schepper is er een getuigenis van doem en vloek. Het is nooit Gods welbehagen geweest om in die dingen die Hij eerst schiep en sinds bewaarde tot in der eeuwigheid te rusten. Ze dienen wel Zijn Goddelijk doel, doch dat doel dienen ze straks uit. En dan zullen al die eerste dingen weg-

vlieden van het aangezicht Desgenen die op den troon zit.

Daarom komt er dat derde Woord Gods. Dat is Jezus Christus, onze Heere.

En door dat derde Woord Gods komt er een nieuwe hemel en een nieuwe aarde. En juist zooals er verband is tusschen alle Woorden Gods die God spreekt, hetzij in schepping en onderhouding, hetzij in Jezus Christus, zoo is er ook verband tusschen de eerste dingen en de eeuwige dingen van het eeuwig Koninkrijk van Jezus. De eerste dingen worden niet vernietigd, zoodat de tweede wereld een geheel nieuwe is, doch de eerste dingen worden herschapen en zoo vernieuwd.

Zoo komen we ook tot een vierde Woord Gods.

Dat is de Bijbel.

Die Bijbel is het Woord Gods, zooals God al Zijn spreken in schepping en onderhouding, alsmede Zijn spreken door den Zoon, door inspiratie bekend maakt en openbaart aan heilige mannen Gods die door den Heiligen Geest gedreven worden. Zoo hebben ze onfeilbaar gesproken en ook geschreven. En zoo hebben we onzen Bijbel gekregen van God. En daarom noemen we dien Bijbel ook het Woord Gods. Slechts dit moet nog gezegd, dat dit getuigenis Gods in den Bijbel alle spreken Gods in verband zet met het Koninkrijk dat Hij sticht in Christus. In den Bijbel wordt het verband aangetoond tusschen alle spreken Gods. En zegt ons dit geschreven Woord Gods, dat het Gods welbehagen geweest is om alle dingen te vereenen in Christus Jezus den Heere, zoodat straks, en dan voor eeuwig, alle dingen onverliesbaar, geestelijk, eeuwig en heerlijk vast zullen liggen aan God, door Jezus Christus den Heere.

Dat vierde Woord Gods, dat is, de Bijbel, moet gepredikt worden.

En dat leidt ons tot nog een ander Woord Gods.

Want als dat andere Woord Gods niet gesproken zou worden, kwam er nooit prediking van dat Woord.

Ik heb dan ten slotte het oog op het Woord Gods, waardoor God doode menschen levend maakt.

Ziet ge, God die gezegd heeft dat het licht uit de duisternis zoude schijnen, is Degene die in onze harten geschenen heeft, om te geven verlichting van de kennis der heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus Christus. Daar hebt ge dat vijfde Woord Gods. Ook weer in verband met alle andere spreken Gods. Dat is duidelijk uit den tekst die we hier aanhaalden. Dezelfde God die sprekend het licht schiep op den eersten dag, sprak weer en toen ging de Zonne der gerechtigheid op in onze harten. En door de verlichting van dat Woord, zagen we heerlijkheid Gods in het aangezicht van Christus Jezus.

Zulke verlichte menschen nu worden soms geroepen tot een bijzonder werk. De Heere geeft zooveel te zien van dat heerlijk Koninkrijk waarvan we nu al verscheidene malen spraken, dat ze vol, tot bersten toe

vol, worden en spreken moeten van hetgeen ze hoorden en zagen.

En dan gaan die predikers de wereld door om te prediken.

Ik weet wel, het gaat langs een zekere orde; de Heere werkt maar niet in het wilde weg; er is een instituut der Kerk van Christus; er is een inwendige en een uitwendige roeping tot het ambt van prediker. Ook is er verschil tusschen het roepen van menschen tot Bijbelschrijvers en de roeping van menschen tot het gewone ambt van prediker. Doch hierin is toch overeenstemming: ze worden door God geroepen om te spreken, te prediken, aangaande alles wat de Heere openbaarde van Zijn heerlijk, eeuwig Koninkrijk.

En die predikers hebben altijd succes. Zoo begonnen we te zeggen. Ze zijn een reuke van Christus. En of ge nu die menschen wel en liefelijk ontvangt, mintsgaders hun boodschap, dan wel of ge hen vertrappt en hun woorden achter U henenwerpt — dat maakt in zekeren zin geen verschil. Ze zijn Gode altijd een goede reuke van Christus. Er is echter wel verschil. Als ge opgeschreven zijt ten verderve, dat is, als ge nooit zalig kunt worden, doch gezet zijt om U aan het geschreven en gepredikte Woord van God te stooten, dan zijt ge een reuke des doods ten doode. En dat is verschrikkelijk voor U. Het beteekent, dat ge dood zijt als ge in aanraking komt met dat Woord en dat ge door de aanraking met dat Woord nog dooder wordt.

Hier moeten we drie dingen voor den aandacht houden. Allereerst, dat dit proces des doods veroorzaakt wordt door den dooden toestand der ongelukkige menschen waarover we nu spreken. Zij zijn dood, dat is, zij zijn haters Gods. En daarom haten ze ook alle Woord Gods. En hoe meer ze van dat Woord Gods hooren, hoe meer ze God en Zijn Woord haten. Tweedens, worden ze verblind door den god dezer eeuw onder, bij en in het luisteren naar de prediking van het Woord Gods. Dat staat in II Cor. 4:4. Zoekt het maar op en controleer het. Gedurig fluistert de Booze hen in, dat zij toch maar niet moeten luisteren naar den liefelijken klank van dat Evangelie. En dan worden ze al dooder, dat is, al hatelijker. Hoe meer de Booze hen verblindt hoe meer ze God haten en Zijn prediking haten.

Daar komt derdens dit nog bij, dat er ook een werking Gods op hen uitgaat. Daarvan spreekt Jezus als Hij Zijn Vader dankt en looft, dat Hij de dingen van Zijn Koninkrijk verbergt voor de wijzen en verstandigen, doch dezelfde dingen aan de kinderkens geopenbaard heeft.

Dit alles laat hen vijanden van het kruis van Christus en ze vervullen de mate der goddeloosheid. En wordt het openbaar hoe groot hun goddeloosheid is, doordat ze de liefelijke kennis Gods onrein heeten en den Zone Gods smaadheid aandoen.

Daar is echter een ander volk.

Dat zijn ze die behouden worden. Terwijl de prediker predikt, gaat God van oor tot oor en spreekt Zijn Goddelijk Woord in 't diepe hart. Dat volk kent het geklank. Zij komen levend ter kerke in en gaan er levendiger uit. Als zij de klanken hooren van 't eeuwig Evangelie, van Jezus Christus die de gave is van 't Goddelijk Hart, dan worden ze verteederd en rijkhalzend zien ze uit naar 't Koninkrijk dat komt. En de prediker is in het een goede reuke van Christus: een reuke des levens ten leven.

Doch hetzij we luisteren en ons bekeeren, hetzij we luisteren en ons verharden, de prediker is altijd een goede reuke van Christus. Gods Woord keert nooit ledig tot Hem weder: het doet al wat Hem behaagd. En Hij doet de prediker triumfeeren in Christus in alle plaatsen.

En 't verheven doel is God. En we zeggen het Paulus na: En Gode zij dank! Gode zij eeuwig dank! Tot in alle eeuwigheid zal de prediking van het Woord Gods zijn tot Zijn lof en eer en majesteit en heerlijkheid.

Gevoelen we dan onze onbekwaamheid en roepen het Uit: Wie is tot deze dingen bekwaam! dan is het antwoord: God! Hij is onze bekwaamheid. Hij spreekt Zijn Woord in 't diepe hart. Hij verlicht het hart dat donker is en maakt ons zwanger van 't licht des levens. Door Zijn Geest en Woord werkt Hij tot de komst van Zijn Koninkrijk.

En Hij hoort de bede van Zijn volk als zij bidden: Bereidt ons plaats onder degenen die staan voor Zijn troon.

En dat staan voor Zijn troon tot in alle eeuwigheid, al zingende en lovende is de hemel der zaligheden.

En Gode zij dank, zij eeuwig dank voor Zijne wonderen genade!

G. V.

Zoeken De Dingen Die Boven Zijn

Col. 3:1-4.

Het is een opvallend verschijnsel, dat men in de Kerk hoe langer hoe meer het er op aanlegt, om zich met alles en nog wat bezig te houden. Wie de groote bladen leest merkt op, dat vooral op Zaterdag den volke kond wordt gedaan omtrent hetgeen men op den Zondag in den dienst des 'Woords' als levensbrood de schare zal voorzetten.

Deze zal spreken over politieke verwickelingen, gene zal zijn gehoor vergasten op het sociale vraagstuk. Men kan zoo wat van alles te hooren krijgen, behalve dan het Woord des Heeren, dat hoe langer hoe meer op den achtergrond wordt gedrongen. En waarlijk de verleiding in dezen is groot voor hen, die er op

uit zijn om het den mensch toch maar naar den zin te maken.

Nu is er nog al wat verschil. Verschil niet zoozeer in beginsel, want al zulke prediking is tenslotte toch geen dienst des Woords, maar toch wel verschil, dat het bij den een grof en bij den ander het er minder grof na toegaat. Wat echter allen gemeen hebben is, dat zij wereldsche wijsheid de plaats doen innemen van het Woord Gods. En de reden ligt voor de hand. Wie het in de prediking om den mensch te doen is, verliest God. Die verliest ook den Hemel. Die predikt ook niet de zaligheid, die er is door Jezus Christus. Alles draait dan niet alleen om den mensch, doch met dien mensch om de dingen dezes tegenwoordigen tijds, dat is om de dingen der aarde. En over de dingen der aarde valt nog al wat te zeggen. Vooral ook in onzen tijd van onrust en onvastheid, van bandeloosheid en zingenot, van rechtsverkrachting en ruw geweld, van overvloed en tekort.

Het is duidelijk uit het verband waarin deze tekstwoorden staan, dat er in de gemeente te Kolosse valschle leeraars waren binnengedrongen, die trachten de geloovigen wederom te brengen onder het juk van een wereldsche filosofie. Natuurlijk, want wat zouden zij anders bedoelen met hun leer van onthouding. Het waren een soort van zedige menschen, ook wel brave hendrikken genoemd, die in hun eigen weg wandelend, aan den buitenkant heel netjes waren en daaruit concludeerden, dat hun godsdienst van het echte soort was. Het middelpunt was eten en drinken. Raak niet, smaak niet en roer niet aan. Zoo ook in onzen tijd, dit niet doen en dat nalaten. Een zeker soort van onthouding dus.

De apostel Paulus raakt dan ook het hart van deze ketterij als hij schrijft: "Dewelke wel hebben eene schijnrede van wijsheid in eigenwilligen godsdienst, en nederigheid, en in het lichaam niet te sparen, doch zijn niet in eenige waarde, maar tot verzadiging van het vleesch". Deze harde medicijn-meester bedoelt maar te vragen, weet ge waar uw eigenlijke kwaal zit? Ge zoekt juist wel, wat ge zegt na te laten, want ge zoekt de dingen der aarde. Nu lijkt dat wel eenigszins vreemd want deze leeraars gingen in hun prediking uit van de stelling 'Doet Niet'. Dat was hun wachtwoord. Onthoud, vermijd, laat staan, raakt niet aan, maar wat is het anders, principieel dan het zoeken van de dingen dezer wereld? Zij het dan ook bij wijze van tegenstelling, wat is de groote waarde, die men aan onthouding hecht? Wat is het verschil als men losbandig niet onthoud, of in onthouding meent te hebben gevonden het middel ter zaligheid? Er is tenslotte toch geen verschil tusschen een 'fatsoenlijke' en een 'onfatsoenlijke' zondaar? De hoeren en tollenaars waren weliswaar de ergste onfatsoenlijke zondaren van hun tijd, maar zeide de mond der Waarheid dan niet dat de geweldig geleerde en fatsoenlijke zondaren

van Zijn tijd wit gepleisterde graven waren? En was dan ook het woord van den Apostel niet van toepassing op hen, dat ook zij een schijnrede van wijsheid hadden in eigenwilligen Godsdienst? En was ook hunne nederigheid, slechts een andere vorm, die diende tot verzadiging des vleeschens?

Daarom trekt Paulus er met het Woord Gods op af en waarschuwt de Kerk. Hij begint niet te vragen met wat wel en wat niet mag, doch stelt hen voor oogen, dat zij met Christus zijn opgewekt. Doen en laten moeten hun oorzaak vinden in dat geheel andere, het andere namelijk, dat wie met Christus opgewekt is begint met alle dingen uit het oogpunt van boven en niet van beneden, omdat de dingen van boven alleen waarde hebben en vrede geven.

De vraag komt van zelf op, wat bepaaldelijk bedoelt de Apostel als hij spreekt over de dingen der aarde? Wijst hij hier de zondige dingen der wereld van de hand, of begrijpt hij er ook de natuurlijke dingen onder? Ziet zijn woord slechts op dingen die beslist zondig zijn of spreekt hij over de dingen geheel in het algemeen? Het ging in het vorige hoofdstuk over menselijke geboden, maar beziet hij het nu alleen uit het oogpunt der geboden, of betreft hij zijn vermaning op alles wat met het aardsche leven in nauw verband staat? Wij meenen het laatste. De dingen der aarde zijn niet hetzelfde als de dingen der wereld. Uit het oogpunt van de lieden der wereld, zijn de dingen, die hen bekoren en waar zij naar jagen altijd zondig en daarom ook altijd te veroordeelen. De dingen der aarde zijn in zichzelf niet zondig. Dat is alreeds waar, omdat de zonde, evenmin als genade, in de dingen zit. En over de dingen der aarde ging het in het verband. Daar toch stelde hij zich tegen hen, die den mond vol hadden over het al of niet eten en drinken, het al of niet raken en smaken der dingen, het al of niet aanroeren van spijs en drank. Aldus betreft hij alles onder het aardsche leven met hetgeen, dat bij het leven behoort. Het leven en zijn instandhouding. Maar ook alle aardsche relaties en betrekkingen. Het beroep dat moet worden uitgeoefend, de taak die wordt opgelegd, de rijkdom die men moge bezitten, de eer van menschen, de naam die we hebben en die we geëerd willen zien. Gansch het rijke menschenleven in geheel den omvang.

Niets sluit hij buiten, om de eenvoudige reden, dat hij hier geen enkele bijzonderheid noemt. En van al die dingen zegt hij, dat we deze niet zullen zoeken, niet er naar staan, ook niet najagen. De wil en het verstand en het begeeren der ziel zal niet gekenmerkt worden hierdoor, dat ge het doel des levens laat opgaan in die allen, noch in een enkele dezer dingen. Bedoelt hij wellicht te zeggen, dat we geen dezer dingen mogen bezitten? Dat we geen vrienden en betrekkingen zullen hebben? Dat we niet zullen eten en drinken, noch ook ons zullen kleeden? Dat we geen vrienden mogen hebben of ook zaken zullen doen? Ware dit zijn bedoelen,

dan kon de vermaning eenvoudig niet ter harte worden genomen, want arbeiden moeten we, we staan tot anderen in betrekking, soms zoo, dat zij ons werden geschonken door banden des bloeds waarover we heel eenvoudig geen zeggenschap hebben. Daarbij komt, dat we onze roeping om te arbeiden niet mogen verwaarloosen, dat we niet mogen doen alsof we alleen op de wereld zijn. Maar ware dat de verklaring, dan zouden de valsche leeraars van zijn tijd gelijk hebben, want zij waren er op uit om met eten en drinken zekere wetten te stellen. Dan waren zij der gemeente ten voorbeeld. Paulus zegt dan ook niet, dat we alle die dingen niet mogen hebben, doch dat we die niet zullen zoeken en niet zullen bedenken.

Wanneer we het leven nauwkeurig nagaan dan is het juist de trek van den mensch, dat hij juist wel alle aardsche dingen beziet als het middelpunt van alles. In het dagelijks leven is er een jagen naar het bezit der dingen, alsof het het eenigste is waarvoor men leeft. En wat al niet een vernuft en vindingrijkheid wordt er aan den dag gelegd, om toch maar zooveel mogelijk van deze aarde in het bezit te krijgen. Het verstand en begeeren worden dienstbaar voor dit eene groote doel. Tijd en kracht worden geofferd om er zooveel van te verkrijgen als maar immer kan. Uit dat oogpunt bezien is er ook zooveel op aarde dat te begeeren is. De rijkdom en pracht, eere en glorie zij worden de uwe als ge maar uw best doet en maar aan niets anders denkt en niets anders begeert en dat met inspanning van alle krachten. Wij leven immers in het land der onbegrensde mogelijkheden? Zeker, de wereld jaagt daar altijd naar en bezit dan ook deze dingen. Maar tot de gemeente komt de vermaning, dat gij dit niet zult doen. In het dagelijksch leven zult gij niet als einddoel stellen het bezit der dingen. Doet gij dit wél, dan worden zij als zoovele hindernissen, om de hemelsche dingen te zoeken. Als het leven daar in opgaat, dan wordt het leven der Kerk aardsch. Dan wordt gij den wereldling gelijk en gaat uw bedenken en begeeren niet naar boven, doch naar beneden. Voorwaar, een waarschuwing, die de gemeente ten allen tijde van noode heeft en die op een ieder persoonlijk van toepassing is. We zijn immers kinderen van onzen tijd en de zonde van een bepaalde tijd worden zoo gemakkelijk de onze?

En hiertegenover nu komt het bevel om te zoeken de dingen, die boven zijn. Dat zijn dus de hemelsche dingen, gelijk wel uit deze verzen blijkt. Op geheel eenige wijze verbindt de Apostel deze vermaning aan Christus. Zoekt de dingen, die boven zijn, waar Christus is, zittende aan de rechterhand Gods. Zonder meer zou de verklaring kunnen zijn, Christus is in den hemel, welnu ge reist naar dezelfde plaats en ge moet daarom uw pennen niet te diep in de aarde slaan. Dat is natuurlijk een Schriftuurlijke gedachte en het is ten allen tijde af te keuren wanneer het leven der gemeente de trek vertoont, om toch maar zoo lang mogelijk hier

op aarde te kunnen leven. Slechts vooral als men zijn dagen vervuld ziet en toch blijft begeeren s'levens spanne zooveel mogelijk uit te rekken. Dan is er geestelijk iets niet in orde, want het is geestelijk onnatuurlijk, hier (indien het kon) altijd op aarde te willen verkeer. Toch zegt de Apostel hier nog veel meer. Christus is niet slechts in den hemel, doch is daar zittende aan de rechterhand Gods. Dit houdt allereerst in, niet gelijk het eens gepredikt werd alsof zoude Christus nu in dit zitten uitrusten van Zijn arbeid, maar wel dat Hij met macht en eere bekleed is en daarom heerschappij heeft en Zijner het Koninkrijk behoort met de eere en Majesteit daaraan verbonden. Hij regeert en bestuurt Zijn Kerk, gekocht door Zijn bloed. In verband met de vermaning beteekent het, dat Zijn onderdanen dat Koningschap zullen erkennen in hun hart, zoowel als in hun leven. Dat zij dan ook dien Koning zullen eerbiedigen en het oog open hebben, in denken en willen en begeeren voor zijn Naam en zaak. Daartoe heeft Hij hen Gode gekocht met Zijn dierbaar bloed en hen herschapen tot kinderen des lichts tegenover de kinderen der duisternis. Zij zijn Zijner en door Hem van de partij van den levenden God. Een volk geroepen, om de deugden des Heeren Heeren te verkondigen. Een andere roeping en een ander doel heeft God Zich nimmer met dit volk voorgesteld. Maar ook met het oog op de toekomst in de tweede plaats, Christus glorie is die der gemeente. Want gelijk Hij nu is, zoo ook zullen zij straks zijn voor wien Hij Zijn dierbaar bloed deed vloeien. En Zijn glorie is niet die der aarde, niet die van het vergankelijke dezer wereld, Zijner is de eeuwig hemelsche glorie naar lichaam en naar ziel beide. Dat is in hun Hoofd en dat zal straks tenvolle ook het deel zijn van het lichaam, zoowel als in ieder der leden afzonderlijk.

Welnu dan, zoekt en bedenkt dit. Laat het u eenigst en dagelijksch begeeren zijn, dat hoofdzakelijk al uw bedenken en geneigdheid in beslag neemt, en waardoor gij beheerscht wordt. Het groote voorwerp waarop het alles zich richt in gansch het leven met uw gansche hart en ziel en al uwe krachten, en dat in verband met alle dingen. Dan zullen de aardsche dingen geen struikel blok, doch middel zijn in het zoeken van de dingen, die boven zijn.

Waarom de Apostel dit zoo stout durft te zeggen tot de gemeente? Het antwoord vinden we in deze eenvoudige woorden 'want gij zijt gestorven'. Het beteekent allereerst, dat de natuurlijke mensch nooit de dingen, die boven zijn kan zoeken. Want deze toch bedenkt de dingen des vleesch, de aardsche vergankelijke en natuurlijke dingen, die beneden zijn. Hij zoekt zijn kracht en sterkte, zijn geluk en vrede in hetgeen de aarde biedt. Hij verlustigt zich in eten en drinken, in eer en aanzien, in de veelheid der betrekkingen en hij jaagt die allen na. Ook al moet hij dan alle andere mededingers terzijde dringen, dat is

het doel waar naar hij streeft. Hij heeft het hart op de aarde gezet en bedenkt en zoekt, hijgt en jaagt naar de vervulling van zijn aardsch onherboren en nimmer te vervullen hart. Daarom is hij dan ook nooit stil en heeft nimmer vrede. Want als straks het er op gelijk, dat zijn streven bekroond is, dan komt die nare dood het hem alles af te nemen. En alles wat hij meende te bezitten ontvalt hem in minder dan een enkele seconde. De reden voor dit alles is, dat zijn verstand en hart naar beneden loopen, nooit naar boven.

Doch, zoo schrijft de Apostel, in u is die natuurlijke mensch dood. Gij zijt met Christus gestorven aan het kruis. Voor u en in u is er een nieuw levensbeginsel verdiend en geschonken. Daardoor is principieel ook het hart en zijn neigingen, het verstand en den wil vernieuwd. Vernieuwd in uw zijn en bestaan, maar ook in uw verhouding in het bedenken der aardsche dingen. Want gestorven te zijn met Christus beteekent ook, dat door de gemeenschap des geloofs gij bewust der wereld gekruist zijt en in alle betrekkingen nu ook dood zult zijn tot de wereld gelijk de wereld het is in betrekking tot u.

Zoo is het ook duidelijk, dat de Apostel hier niet bedoelt te zeggen indien gij met Christus opgewekt zijt, als een ververwijderd liggende mogelijkheid, doch als een vastaande werkelijkheid. In het, 'want gij zijt gestorven' ligt het 'met Christus opgewekt zijn' opgesloten. Wie met Christus is gestorven, is ook met Hem opgewekt. Want Christus dood was niet het laatste wat gezegd wordt van Hem. Hij die stierf, is Dezelfde Die ook opgewekt werd en dat tot een eeuwig hemelsch leven en hemelsche heerlijkheid. Zijn leven is door de opstanding uit de dooden niet het leven der aarde, doch dat van den hemel. Daarom voer Hij ook ten hemel op en ging met Zijn hemelsch leven de eeuwige heerlijkheid in. En zooals nu de gemeente met Hem gestorven is en met Hem werd opgewekt, zoo is zij met Hem in den hemel. Daar is haar leven. Want de Verhoogde Middelaar zal dat straks alzo openbaren, dat wanneer Hij komt zal ook de heerlijkheid van het eeuwig hemelsch leven volkomen dat der Zijnen zijn. Nu, is het alles in beginsel, doch het beginsel van dat nieuwe leven, is dan ook de stuwkracht voor willen en bedenken en de neigingen.

Schoon voegt de Apostel daar nog aan toe 'Uw leven is met Christus verborgen in God'. Het eigenlijke van het volle rijke leven der gemeente is in Christus. Christus ging met dat leven naar den Hemel en kwam daar waar Hij in de meest intieme gemeenschap met God verkeert. Van God ontving Hij dat leven en tot God keert Hij weder. Zoo is het ook voor de gemeente. De eigenlijke fontein, de bron en oorsprong van haar leven is in God door Christus Jezus. Verborgen, doordat het alles wacht op den jongsten dag als de sluier van het tegenwoordige zal worden weggenomen en alle dingen verhemelscht zullen zijn. Al-

dus blijft ons leven tot op dien dag verborgen in Hem.

Maar ook nog verborgen uit een eenigszins ander oogpunt. Ook in ons is dat leven verborgen. Verborgen, dan vooral wanneer de aardsche dingen voor tijd en wijle het voorwerp worden van het jagen en begeeren, van hoofd en hart. Door de zonde, de zwakheden en gebreken blijft dat leven, dat heerlijk is, achter den sluier verscholen liggen. Naar de mate het leven dat der aarde is, opgaande in de aardsche dingen, blijft het verborgen en openbaren wij het niet. En tenslotte verborgen, want het leven van boven is wel volmaakt, doch niet compleet. De Heerlijkheid van Christus is alleen volkomen, zoodat er niets meer bij kan gedaan worden. Doch in ons is slechts het beginsel, verborgen voor ons oog en verborgen voor het oog der wereld. Straks, ja dan, maar ook niet eerder zal het vol, zullen wij met dat leven en die heerlijkheid volkomen vervuld zijn.

Daarom is de vermaning dan ook op zijn plaats. Strijd tegen het dood nog in u overig. Het leven in u is het leven van den Heiland, Die wel den dood in ging, doch Die hemelsch heerlijk uit dien dood opstond. En laat dan niets dat leven in u van dien Heiland belemmeren om naar boven te gaan, naar den hemel en de hemelsche dingen. Uw leven is het leven der toekomst en strekt zich naar de toekomst henen. Dat houdt dan ook in, dat ge u niet bedriegt in de dingen, die ge ziet. Dat zijn niet de eigenlijke dingen, noch ook hebben deze eenige waarde in zichzelf. Eten en drinken, geld en goed, naam en eere en aardsche heerlijkheid zijn niet de blijvende, eeuwige, hemelsch-heerlijke. Zoekt die dan ook niet, zet er het hart niet op, jaag er niet naar. Zoekt de dingen, die boven zijn.

De schat der wereld is hier. Hier ontvangt de wereld haar loon en straks zal zij het eeuwig ontvangen in den dag der rekenschap, ook dat is verborgen. Verborgen, want het schijnt dan toch maar, dat het die wereld in alle opzichten gelukt en er voor haar geen banden des doods zijn. Het lijkt er wel op, dat het nooit anders zal worden en de wereld kan spotten met uwe verwachting der toekomst. Zij doet al wat haar goeddunkt.

Maar in beider geval blijft het niet eeuwig zoo. Gij, zoo zegt de Apostel, zult met Hem geopenbaard worden in heerlijkheid. Al wat eens het zien van die heerlijkheid tegenhield zal dan ophouden. Achter het kleed van deze tegenwoordige en zondige staat, het kleed van het aardsche, het lijden dezes tijds, wacht de openbaring van Christus. De hemelen zullen straks worden opgerold als een dunne doek en beide hemel en aarde tot een herleid worden. En in dien morgen zullen de kinderen Gods bekleed worden met eene heerlijkheid gelijk aan de heerlijkheid van Christus. Want wij zullen Hem gelijk zijn, als wij Hem zullen zien gelijk Hij is.

De vraag komt op, maar moet het dan alles zoo lang nog wachten? Gebeurt er dan niets voor dien tijd?

Als de geloovige dit aardsche tranendal verlaat, wordt dan alreede het voorhangsel verbroken en wordt hij dan alreeds niet deelgenoot van hemelsche heerlijkheid? Het antwoord is niet ver te zoeken. In het uur van het sterven is er alreeds een heerlijkheid die hem wacht. Doch deze is slechts voor de ziel. De bekleeding door heerlijkheid, wat het lichaam betreft, toeft nog tot den jongsten dag. De volheid wordt daarom met en door het sterven niet verkregen.

De volle verwerkelijking zal plaats grijpen in de komst van den Heiland. Dan pas worden lichaam en ziel vereenigd. In die stonde zal er een nieuwe hemel en een nieuwe aarde zijn waar de glorie zal doorbreken in gansch de nieuwe schepping voor het oog der nieuwe menschheid.

Daarom de vermaning van zoo groot gewicht. Wie alleen zoekt de dingen der aarde gaat straks met die aarde eeuwig ten onder. Wie zoekt de dingen, die boven zijn, zal veel moeten derven, misschien terwille van het zoeken der hemelsche dingen ook veel moeten lijden. Doch de vermaning is dan ook tegelijkertijd een woord van onuitsprekelijke troost. Christus is zittende aan de rechterhand Gods. Daarin ligt alreeds Zijn overwinning uitgedrukt en daarin ligt ook de zekerheid uitgedrukt, dat Hij zal komen en geopenbaard worden. En in die openbaring zal Hij de heerlijkheid mede brengen voor hen, die hier zochten, de dingen die boven zijn.

W. V.

The Reverend Zwier On Acts 14:16, 17

Disappointment.

I was disappointed in the articles of the Rev. Zwier under the general caption "Gods Algemeene Goedheid".

I am disappointed in the contents of the articles. From the Rev. Zwier one might expect wholesome, consistent exposition. Instead, the exegesis on the passages in dispute is decidedly superficial and arbitrary. This is written despite the fact that the author of the articles is very confident that his explanations are irrefutable while the exegesis of his opponents is largely prejudicial and frequently "inlegkunde van de eerste soort". The adversaries of the doctrine of Common Grace do not exegete honestly, implies the Rev. Zwier. They do not submit to the Word of God as they should but permit their exegesis to be dominated by their dogmatics. A serious offence for any one posing as an expositor of Scripture! They have certain pet doctrines which they will maintain even at the expense

of very lucid Scripture passages to the contrary. Instead of respectfully believing what God's Word says they make the latter say what they believe. The Reverend's exegesis, however, is irrefutable, unadulterated, faithful to the text of Scripture, so lucid that even the enemies of common grace would acquiesce if only they were not so bent on maintaining their own notions. To my mind the very opposite is true and I do not hesitate to lay some of the Rev. Zwier's many charges at his own door. The exegesis in "De Wachter" is superficial, biased, and the arguments presented in behalf of the common goodness of God can only be classified as weak and weaker. This is no reflection on the writer of "Dogmatische Onderwerpen". The Rev. Zwier is an able defender of the truth, if only he has the Reformed truth to defend. To defend common grace is simply a hopeless task.

I am disappointed, too, in the style of these articles. There is an arrogant attitude manifested time and again. There is a superiority expressed that is all but palatable. Such expressions as "Ja, geachte lezer, met dat bewijs (our proof for our interpretation of Psalm 145:9—R.V.) staat het er zoo zwakjes voor, dat het mij nu al jaren lang een raadsel is geweest, hoe iemand met een half of een kwart onsje exegetisch begrip zich daardoor heeft kunnen laten overtuigen" are not pleasant to the taste. The same is true of a statement made by the Rev. Zwier in his article on Luke 6:35, 36: "Ook deze Schriftuurplaats is zoo duidelijk, dat we het eigenlijk een klein beetje jammer vinden, aan de verklaring hiervan tijd en papier en inkt te moeten besteden. Een eenvoudige aanhaling van dit woord uit de Bergrede, zooals ook de Synode van 1924 deed, moest waarlijk zonder verdere uitlegging voldoende zijn." This is unsavory,—and dangerous, too. The Reverend should know that many Scripture passages have an entirely different explanation when exegeted properly than they seem to have when simply quoted superficially.

For these reasons the articles in "De Wachter" have done nothing to convince me of the error of our doctrine. I feel, that if "De Wachter" is now giving the best possible defense of common grace (and I surmise it is. This important rubric has not been given the Rev. Zwier without consideration of merit) our churches must be right. I would urge all our people to read these articles in "De Wachter" if at all possible.

I have before me at this time "De Wachter" of May 10. The Rev. Zwier, in this article, is commenting on Acts 14:16, 17, "*Who in times past suffered all nations to walk in their own ways. Nevertheless he left not himself without witness, in that he did good, and gave us rain from heaven, and fruitful seasons, filling our hearts with food and gladness,*" a passage cited to prove that God's common goodness also

embraces in its scope the heathen world. I hope that I will not be encroaching too seriously on the domain of our editor-in-chief when I reflect on the contents of this article.

One Attitude Toward the Wicked.

While perusing this issue of "De Wachter" I imagined myself attending a service in the church of the Rev. Zwier.

The pastor was explaining Psalm 73 and Psalm 92 to the congregation. These are strong psalms and the pastor's sermon was accordingly. One could easily imagine being in a Protestant Reformed instead of in a Christian Reformed Church.

The Reverend spoke as follows: (Cf. "De Wachter", May 10).

"Scripture teaches us very plainly in these psalms, that all the good gifts which the non-elect receive are so many means, whereby the Lord executes His eternal decree of reprobation.

"In Psalm 73 Asaph at first is blinded by the fact, that the wicked prosper and the righteous have adversity in the world. He cannot understand why the wicked have rest and increase in riches, while he is plagued all the day long and is chastened every morning.

"However, when he enters into God's sanctuary he sees the same things in an entirely different light, the light of God's counsel and purpose. Now he sees, that the peace and prosperity of the wicked are for them but slippery places, in which God has set them, in order soon to fall into eternal destruction.

"In Psalm 92 the same thought is expressed in still stronger language. There we read, that the wicked spring as the grass and all the workers of iniquity do flourish, in order that they shall be destroyed forever. Notice particularly the "in order that", designating the purpose of the Lord.

"Hence, all good gifts, which God causes the non-elect to receive, He gives them in his wrath and great indignation."

Thus the Reverend spoke. That is soundly Reformed. The Rev. Zwier gave this as the view of the Prot. Ref. Churches, but I take it as proof that also the Rev. Zwier believes this when he assures us in the article in question, "We bow as respectfully as you do for the truth, which you hold before us from Psalm 73 and 92. We too, believe, that God places the wicked in slippery places and formed them for the day of destruction."

Another Attitude Toward the Wicked.

Again, while reading the above-mentioned issue of "De Wachter", I pictured myself in the audience of the Rev. Zwier. This time all was different. There

was no danger now that one should imagine himself in a Prot. Ref. Church. How can the same preacher preach such conflicting sermons!

The pastor was preaching this second time on Acts 14:16, 17 (see above for the wording of the text). He said: (Cf. "De Wachter", May 10).

"Paul was preaching on this occasion to a heathen audience, a large multitude assembled by means of the miraculous healing of an impotent man by Paul. The apostle at once utilizes the occasion to bring the Gospel to the heathen.

"Even as later at Athens, so also here he seeks a point of contact in that which is known of God from nature. He proceeds from the general revelation of God to the specific revelation in Christ.

"He begins by pointing the heathen to the goodness of the only true God, Creator of Heaven and earth, a goodness which also the heathen had experienced in the times of their ignorance.

"This text is so lucid, that it needs no further explanation. We have here a plain proof for the general goodness of God toward the heathen, to whom He had not given His special revelation.

"Also with respect to the heathen God did not leave Himself without witness. He revealed to them His goodness from heaven by giving rain and fruitful seasons, filling the hearts with food and gladness. The purpose of this all is that His rational creatures shall rejoice in their God with grateful hearts.

"Notice further, that also in this passage, even as everywhere in Scripture, divine sovereignty and human responsibility are placed side by side. No attempt is made to reconcile them before our minds. This Scripture never does. God suffered the heathen to walk in their own ways. Therein is emphasized the sovereignty of God. Nevertheless He did not leave Himself without witness. There the apostle speaks of the responsibility of man. In all the good which came to them from heaven also the heathen had sufficient knowledge of the Creator to glorify Him in His eternal power and godliness. Therefore they are without excuse. (Again that sinister attempt to leave the impression that we deny the responsibility of man—R. V.)

"This passage leaves nothing to be desired as proof for the general goodness of God. The apostle points to God's *favorable attitude* (I underscore, R.V.) toward the heathen, revealed therein that He gave them many good gifts, rain and fruitful seasons, food and gladness. Hereby he shows the heathen the evil of their ingratitude toward God and attempts to move them to sorrow over sin and acceptance of the Gospel.

"This is the simple and natural explanation of the text. Here is taught as definitely as possible that God's common goodness extends itself to the heathen".

Thus I heard the Reverend speak in my imagination, for thus he writes in "De Wachter" of May 10.

The Reverend Explains.

It is not surprising that the speaker met with opposition at the end of his second discourse. The man I saw opposing him in my imagination was one with Reformed conviction and knowledge. Not every one in our age of superficiality and worldlimindedness would dare to raise his voice against his pastor. We are not living in an age of study. Reformed knowledge and conviction is at a premium these days. The result is that the great majority imbibes everything it hears, whether Reformed or Arminian, whether harmonizing or constituting nothing but a maze of contradictions. In the latter case it need but be told them that they must humbly believe, which is after all easier than study and thorough investigation. This brother, however, was not satisfied and had a few questions.

According to the article of Rev. Zwier this brother, (in the article this brother is the Prot. Ref. Churches) ventured another explanation of the text in question. What follows is supposed to be the interpretation of the Prot. Ref. Churches. "What God does is always good. When He gives rain and fruitful seasons, food and gladness, these are in themselves good gifts, manifestations of His goodness, irrespective of the purpose He has with them in His eternal counsel. But we must notice the distinct purpose God has in view with the bestowal of these gifts. God does good when He grants these gifts to His elect. For them they are intended as a blessing. For them these good gifts are evidence of a favorable attitude on the part of God. God also does good when He gives these gifts to the heathen. For them, however, they are not intended as a blessing but as a curse. It is good that God reprobated them, that He suffers them to walk in their own ways, but He causes these gifts to be a curse for them and thereby ripens them for eternal destruction. God always does good. Thus we must understand Paul when he tells his heathen audience here that God did good to them, giving rain and fruitful seasons, filling their hearts with food and gladness."

The Rev. Zwier waxes tart in his reply to this interpretation of the text. "You deny", he avers, "the common goodness of God and therefore also this expression of the apostle must be explained in such a way that after all the apostle does not speak of a goodness of God toward the heathen after all. Your preconceived notion of God's attitude toward the wicked determines your exegesis of the text. Consequently, your exegesis of Acts 14:17 is entirely faulty. There is an element of truth in your reasoning, but you present half a truth. And as exegesis of the text in question your reasoning is entirely impossible. It is no exegesis at all. It is no exegesis when one carries his own prejudgments into the text. That is "inlegkunde", not "uitlegkunde". When the text says, that God *does good* also to the heathen, we have not the right to make of this, contrary to the very intention of the word, that

God does give good gifts to those heathen, but with the purpose of causing these gifts to be a curse to them. Then we corrupt the simple and natural meaning of the word, which also in other parts of Scripture is used to denote blessings, which may flow from a favorable attitude on the part of the giver." (Cf. "De Wachter", May 10).

The dissenting brother (the Prot. Ref. Churches) has one more objection. "Does Scripture not teach very plainly in Psalms 73 and 92, that all the good gifts, which the non-elect receive, are no many means, whereby the Lord executes His eternal counsel? Are they then not given the non-elect in His wrath? Should not expressions such as we find in Psalm 145:9 and Acts 14:16, 17 be explained in harmony with the above passages? How then can you speak of a favorable attitude on the part of God toward the wicked?"

The Reverend becomes even more tart. "*Because Scripture teaches it.* We do not in a rationalistic manner attempt to reconcile these two series of Scripture passages. We bow as well as you do before the truth contained in Psalm 73 and Psalm 92. But we submit just as respectfully to the truth taught in Psalm 145:9, Acts 14:16, 17 and similar passages. We also believe that God is good to all and does good to the heathen. We are convinced that the one series of passages from God's Word give us no license to deprive other passages of their power. No, we cannot reconcile the two. To our limited intellects they are contradictory. God is the Incomprehensible One, also in the attribute of His goodness to all. Hence, never again ask us how we reconcile the two thoughts taught us in Scripture. We *believe* the unity of God's thought, but we do not *comprehend* them. Also Paul places these two truths side by side in Acts 14:16, 17, His sovereign counsel and His general goodness (favorable attitude—R.V.). He does not attempt to reconcile them. Therefore we will not attempt it. You always come with your human logic. You will not maintain, that God is the Incomprehensible One also in His virtues. You permit the human logic to determine God's attributes. Instead of respectfully submitting to God's revelation you yourself will determine who and what God must be for the wicked. Therefore your dogmatics is permitted to dominate your exegesis. Scripture must be squared with your sentiments." (Cf. "De Wachter" of May 10 and April 10 for proof that I am not misrepresenting the Rev. Zwier).

Indeed, a series of friendly accusations! And people are gullible enough to believe all these things?

R. V.

In the next Issue the following sub-topics will be treated:

Danger!

Acts 14:16, 17.

R. V.

Coming To Jesus

"Coming to Jesus" is a thought which is expressed repeatedly in Scripture. In Matt. 11:28 the Lord Himself calls unto the weary and heavy laden to come unto Him and obtain rest. Also in John 7 this same thought is expressed by our Saviour, when, upon the last day of the great feast, He stood and cried: "If any man thirst, let him come unto Me, and drink". Well known are the words in Isaiah 55 where we read of the calling of Jehovah unto those that thirst to buy without money and drink of the water of life. And in that striking sixth chapter of John it is this very coming to JESUS which causes that earthy, bread-seeking Galilean multitude to reject the Lord Jesus Christ. Scripture emphasizing throughout the sovereign will and purpose of God, also stresses this work of salvation, surely as realized by God, but *in* His people, working in them the willing and the working. By the grace of God they must and do take an active part in the service of God. Hence, coming to Jesus, believing on Him, embracing Christ and all His benefits, and other similar expressions, such as seeking our salvation in God alone, are activities enjoined upon the people of God. This emphasis upon the responsibility particularly of the people of God must not be lost sight of. To this "coming to Jesus" we would briefly direct your attention in this essay.

As already stated, this coming to JESUS was the bone of contention between the Lord and those Galilean enthusiasts of John 6. In this chapter Jesus Himself ascribes this coming to Him to His Father, the living God. We must remember that the previous day He had revealed Himself in all the glory of His power. Five thousand men, not counting the women and children, had been fed by Him with but five loaves and two fishes. This tremendous miracle had aroused the admiration of the multitude. But, they had at first failed to see the sign. When Jesus then made it clear to them that the feeding of the five thousand had merely been a sign, that He therefore did not come down from heaven to give earthy bread and honor and glory but that He was that heavenly bread which had come down from and would return to heaven, and that they, to live, must eat His flesh and drink His blood, the people began to contend with Him. They perceived that they had witnessed a sign! The Galileans hungered after earthy bread. They were carnal. And they knew that the Lord had the power to give it unto them. But when it became clear that the bread which Jesus gave they did not desire, and that He did not give what they craved, they all deserted Him with the exception of the twelve. This desertion, now, of those carnal Galilean enthusiasts is finally attributed by the Saviour to His Father. Fact is, no man can come to Jesus, except the Father draw him. That men do

not come to the Saviour and acknowledge Him is because the Father does not draw them.

How different this issue is presented today! To come to Jesus, believe in Him, "accept" Him, is proclaimed today as a very simple matter. In reality, it is humanly impossible. Our Lord is the "cheapest article on the market" today. Fact is, however, that nothing is as costly as the salvation of God's people, for it was purchased with that most precious and infinite price, the blood of the eternal Son of God. Yet, a gospel is being proclaimed in which this priceless salvation is ultimately made dependent upon man, is left to his choice. And all men are of themselves able to make this choice. Of course, this corrupt conception of salvation is rooted in a wrong conception of the Christ, as well as in the evil heart of man. The most important element has been lifted out of the name, Jesus. For Jesus means: Jehovah saves. Notice: *Jehovah* saves. Wicked man has placed the weight of salvation in his own hands. That God alone could possibly save us, even in the way of the cross, that it was necessary for the Almighty to assume our flesh and blood, that Calvary is the blotting out of guilt and the perfect satisfaction of all Divine righteousness which could be brought about only by the living God Himself is not understood by many. Calvary, then, is not our salvation but merely a manifestation of God's universal love. The Lord so loved the world, is so intensely interested in and eager to save all, that He did not even hesitate to send His only begotten Son. The cross is but a means of God to seek entrance into the hearts of men. And salvation itself is dependent upon our choice. To be sure, the arminian would resent it if he were accused of ignoring the Scripture that man is saved by grace. Rather, he would maintain this cardinal principle. However, shall that irresistible grace operate in the hearts of men and continue to operate there, man himself must will to receive it. This presentation of salvation lifts the very heart out of the name, Jesus. Then Jesus is not: Jehovah saves. Jesus is not "Jehovah saves" upon the cross, but His death is merely the realization of a chance for all. Calvary, then, is not viewed as the blotting out of sin and the condemnation of the world. And the work of salvation in the hearts of men is the product of the combined efforts of God and man.

This arminian presentation of salvation constitutes the heart of the first of the now famous Three Points. The issue involved must not be confused with a general preaching of the gospel, or, if you will, with the command to repentance which must be proclaimed without distinction. We also believe that the gospel must be held before others than the elect. This is the question: Why does God cause the gospel to be proclaimed? For, according to our confession, the very proclamation of the glad tidings of salvation is to be ascribed to the good pleasure of the Lord. He causes His Word to be

preached to whomsoever He wills. Now the Christian Reformed churches have adopted the arminian tenet that the gospel is a manifestation of God's grace to *all*. And what else can this possibly imply but that the Lord, graciously inclined to all, seeks their welfare and salvation when He causes Christ to be proclaimed unto them? Yet, it is this very thought which is condemned in that well-known sixth chapter of John. To be sure, the Jews did not believe in the Lord. They murmur against Him because they cannot induce Him to give them what they crave and demand. They contend with Him because it becomes increasingly evident to them that a mighty gulf separates this Jesus from them. And how they crave the earthy which they know He can give! However, let it be understood that the Saviour attributes their rejection of Him to the living God. In fact, this is His comfort. No man can come unto Jesus except the Father draw him. The question of salvation is therefore never one of the free will of man. To the contrary God decides and He alone. That a man does not come to the Christ is ultimately because the Father does not draw Him. Jehovah simply does not desire the salvation of all. And this is the very opposite of Point One. Our coming to the Saviour is exclusively the work of God. Notice, our coming, for we must come. But the Father draws, and whomsoever He wills.

Who, then, is this Jesus? Surely, we must come to Jesus. But, let it be emphasized, we must come to JESUS. Jesus is He Who has been sent of the Father. This implies that God has appointed Him to perform a very definite task. And this task is to lead His people out of the hopelessness of their sin and death into the heavenly glory of God's eternal covenant, not to mention at this time this salvation of God's people as it also stands in connection with the restoration of all things. It was the Father's good pleasure to save His people in the way of sin and grace. They must be hopelessly lost in sin in order that it may become fully apparent that only God can save, in order that no man should boast. As the Head of a condemnable people, it was the calling of this Servant of Jehovah to suffer the eternal wrath of God, because God's saving mercy is always in perfect harmony with His righteousness. And because God's wrath is eternal and we are all conceived and born in sin, it was imperative, were we to be saved, that the living God Himself should undertake this task. And, let us remember, Jesus, Jehovah saves, Immanuel, God with us, does save His people upon the cross of Golgotha. Upon that accursed tree Zion's salvation becomes a fact. Calvary is not merely the realization of a chance for all, but it *is* the salvation of all God's people. For upon that tree our guilt is blotted out and the wrath of God has been borne unto the very end. There God was in Christ reconciling the world unto Himself. There our heavenly life with God was merited. And now, this suffering Servant

of Jehovah continues to be "Jehovah saves". For He is risen from the dead and is even now seated at the right hand of God. Unto Him has been given all power in heaven and upon earth. Through Him, as the exalted Christ, the Lord accomplishes all things. And He has received the promise of the Spirit, to pour Him out into the church, and through Him to lead His people also spiritually out of the bondage of sin into the blessed liberty of the covenant of God. This He accomplishes alone. *He* calls them irresistibly out of darkness into light. *He* draws them powerfully out of sin. *He* causes them to know themselves, see their sin and iniquity, and long for the blessed fellowship with God. *He* causes them to love God in Christ Jesus, and to say upon the question of the Saviour, "Will ye not also go away?" those beautiful and well-known words: Lord, to whom shall we go?

Bearing this in mind we can understand the implication of the expression: coming to Jesus. Do not say that the explanation as given of Jesus by us is too profound, that our coming to Him does not imply all these "dogmatical" distinctions. If you do say this, you are certainly deceiving yourselves. No man ever came to Jesus except in the way of these "dogmatical implications". And he who has not learned these things, confessed them, may well examine himself whether he may possibly have embraced a Jesus of his own imagination. To come to Jesus means, in the first place, that we are conscious of our profound need of just such a Saviour, that is, that Saviour of the cross. This implies knowledge of ourselves. We must know ourselves condemnable before God. We have sinned against Jehovah. And Jehovah is merciful only in the way of the maintenance of His righteousness. We must know and believe that fellowship with God, for us as sinners, is possible only when the righteousness of God with respect to our sin has been fully satisfied. This satisfaction is impossible of ourselves. We cannot bear away an eternal wrath. Neither can we bear it in obedience which is required if our suffering is to have any value before God, because we are children of disobedience. Therefore, the operation of the grace of God in the heart of such a sinner is always such that it renders him condemnable before God and also utterly helpless in his condemnation. We must become hopelessly lost before the tribunal of the Lord. Besides this knowledge of ourselves, our coming to Jesus also implies that we then realize our need of the Jesus of Calvary. I need atonement. A mere example of Divine love, having (this example) no atoning value, not blotting out my guilt, is worthless. God's wrath must be borne away. The sinning soul *must* die. Our guilt must be paid. A Saviour I need Who takes my guilt away, my guilt, Who has fully satisfied the justice of Jehovah. I must be saved through blood. This is not all. Only Jesus can possibly be that Saviour. Salvation is impossible of men. God alone must save. For

God alone can bear the infinite wrath of God, in perfect obedience and merit for me eternal life. How important that we fully realize: To the cross of Christ I cling. He, to whom sin has become a burden and the righteousness of God a terrible reality will only then be satisfied when he may know that Christ merited for him upon the cross not merely a chance but actual salvation.

Moreover, besides this consciousness of our need of such a Saviour, of the cross, to come to Jesus also means that we know and believe that He alone must and can and will lead me out of sin and darkness into the light. My coming to Jesus implies the confession that He first did come to me. For I am by nature a child of sin, lover of darkness rather than the light, bound with chains of darkness and death which I cannot break. Hence I must and do confess, not only that I am utterly condemnable before God and must be reconciled in the way of the blood of the cross, but also that He must lead me and continue to lead me, irresistibly, into the life of God's covenant. I must confess my helplessness and Jesus as the only power to save. That I bid farewell to all human aid and seek my all in Him, the only Captain of my salvation. Jesus alone can and does apply unto my heart the salvation once merited upon the cross. Who therefore comes to Jesus must embrace Him as his only but also as his heavenly Saviour, must not regard Him as a distributor of earthly prosperity and glory, but as that Redeemer Who saves me from all death, also from this earthly, to give me a place in the eternal house of our God. Who would come after Jesus must forsake the world and fix his eye upon the city above.

This will explain why no man *can* come to Jesus, except the Father draw him. To be sure, man does not will to come to the Saviour. To such a Jesus the Galileans refused to come. And it is ever thus throughout the ages. Man refuses to acknowledge his sin before God, loves this world and feels no need of a Saviour Who delivers from sin. Neither is he interested in a heavenly Deliverer. Man will embrace an earthly deliverer, saving him from the results of sin, but he will ever reject Jesus, Who saves from sin and leads His people into God's blessed fellowship. And because of this rejection of the Christ, which is rooted in his sin, he must give an account. But, he cannot come. In his hatred of Jesus he cannot bring about a change. He must be born again. The Father must draw him. How many there are today who "accepted" a Jesus but have never learned to know Him Who saves man unto the uttermost!

No man can come to Jesus except the Father draw him. What a blessed, comforting thought! To be sure, this truth maintains man's helplessness to save himself. Therefore it is the object of man's hatred throughout the ages. But, this truth also maintains the irresistible grace of God. It leaves man hopelessly

lost. But it also ascribes our salvation wholly to God. Then our salvation, then only, is safe. Now we can know and be persuaded that the work which by God in me has been begun shall by His grace be fully done. Now we know that the Almighty God, Who called me out of darkness into His marvellous light, will continue to draw me until one day I shall stand before Him, in the assembly of the elect in life eternal, without spot or wrinkle.

H. V.

The Law Of Liberty

In any circle, whether learned or unlearned, the above caption would certainly be condemned as being illogical in the superlative degree. Illogical because it contains two elements which, according to popular opinion, are the very antithesis of each other. Law and liberty differ as much as day and night, in fact, they are at variance, they clash. Law is the antonym of liberty. Never has human understanding been able to harmonize the two; where there is law there is no liberty, and where liberty is the law is done away with.

The cause of being unable to harmonize the two can be traced to the fall of man. We may safely say that man fell because through the temptation of the evil one he refused to acknowledge the glorious harmony of law and liberty. Because Adam refused to be subject to the law of God he lost all liberty and became a slave. That same sin pervades every human heart even to-day. We foolishly persist to maintain that we obtain liberty not in living *according* to God, but in *being* God. God must not tell us what is good or evil, but we must be able to tell God. As soon as this stage has been attained liberty has become victorious and all bondage ceased. This was the temptation of Satan (Gen. 3:5), this was our fall, and this remains our sin to-day. This very notion is at the root of all earthly wisdom, which is foolishness; it is the very reason why man cannot harmonize law and liberty.

How different our viewpoint becomes when touched by grace. What a glorious harmony between law and liberty when we may be taught by God's Word and Spirit. Glorious is the liberty of those who by grace have been taught not to assert themselves but to submit and listen. This is abundantly attested to in Scripture: "I will walk at liberty: *for I seek thy precepts*" (Ps. 119:45); "Moreover by them (God's precepts) is thy servant warned: and *in keeping them there is great reward*" (Ps. 119:11); "Great peace have

they *which love thy law*" (Ps. 119:165). Though some may object to these passages because they belong to the dispensation of the law their error and folly is proven from New Testament passages which convey the same sentiment; as for instance, many quotations from Christ wherein He definitely states that there is life and peace in loving God and the neighbor, which is the summary of the law. Thus also are they called blessed, "*that do His commandments*, that they may have right to the tree of life and may enter in through the gates into the city". (Rev. 22:14). What greater and more glorious liberty is there than this? Finally the apostle James speaks of "the perfect law of liberty". (1:25; 2:12). All these passages certainly prove the fact not only that there is a glorious harmony between law and liberty, but above all that the two are inseparable, the one includes and serves the other. Where there is no law, there is no liberty and where liberty prevails, law reigns supreme.

How strange then that the sages of old have not found this harmony, and stranger still that in this day of wisdom and learning it is still wanting! However, the solution is simple: natural man abhors the indispensable prerequisite of all life and salvation, namely, *liberty!*

Superficially it appears that the obtainment of liberty has been the issue in all the endeavors and toil of man. "Give me liberty or give me death" seems to be the motto engraved upon all the efforts of our fellow men. Yet, it is nothing but a sham. Though blood has flowed as rivers and men have sacrificed all in the quest of liberty, the truth remains, man is an enemy of liberty.

How can it be different? Can an idiot employ the powers of mind and will? Can the dead crave life? How utterly impossible! How then can the enslaved seek liberty? And man is a slave! Not bound with outward fetters, but bound inwardly. If he were bound outwardly, if he were tied hand and foot he would have excuse, he could be pitied, he would be the victim of circumstances. It would then be possible for him to be occupied with the study and contemplation of liberty. He could pray and long, and possibly employ methods for its realization. But now man is bound inwardly. That changes things! Then his heart and mind and will are bound to the perfect satisfaction of him who has enslaved him. Never need the captor fear his release for the captive cannot so much as *think* of liberty. Being without the power to think of liberty how could he ever desire, yea, seek it?

Is not man just such a slave? Can he meditate on and seek liberty? Surely, he does meditate and earnestly he seeks all the days of his life. He wills and desires and endeavors to live as he pleases. He seeks a life without care and sorrow. He longs for a utopia wherein he shall reign supreme, where no one shall

dictate, where all his thoughts and desires shall be perfectly realized. But is this liberty? Will man really find satisfaction in this mode of life. Is not Solomon's estimate thereof sound, when he says: "The eye is not satisfied with seeing, nor the ear filled with hearing"? The man of pleasure looks forward to more pleasure; the man of money to more money, the man of business to greater and better business; the man of influence to more power, the child to adolescence, the youth to manhood, the man to old age and so man's life is full of labor. Truly, the world is always despondent in the midst of their so-called liberty. Man by nature, in all his striving for liberty, can do nothing but involve himself in a greater, more desperate bondage; for man is a slave of sin. Through sin he has become a fool; a fool seeking liberty in the bondage of sin, seeking life apart from God.

True liberty can only be sought for, will only be desired and found when the power of sin, which enslaves us, is broken. Through sin we are enemies of God. With all our heart and soul and mind and strength we hate all that is in Him. We cannot, neither will we seek to be His covenant friends, because we do not care for the life and joy and peace that He alone can bestow. Neither do we care for nor seek after His law and precepts. They are not our delight. With all the faculties of our heart, mind and will we transgress His laws and trod them under foot. We are always in rebellion against God. It is for this very reason that we cannot as much as long for, neither seek liberty, far less shall we ever find it. For liberty is not living as *we* choose and please, but a life perfectly in harmony with God's law which *He* ordained for us. A life wholly in agreement with the will of God is liberty. A fish has liberty only then when it remains in the God ordained waters and rejects the dry ground. A tree has liberty when deeply rooted in the earth and does not expose its roots to the clear, pure air. Thus man has liberty when he is perfectly conformable to God's law, not only outwardly, but also inwardly with all the thoughts of his heart and with the desires of his will. Then, says the Psalmist, "will I walk at liberty", and, great will be our peace. Then it will be unnecessary to try and enter the city by the cumbersome way of thieves and murderers for we will have *right* to the tree of life and may enter in *through the gates*.

As all creation is governed by some law ordained by the Creator of all things, so also liberty is governed by a law. Without conformity to this law it is hopelessly beyond reach.

From what has been treated and discussed we can readily conclude that the Ten Commandments are not the sum and substance of the law of liberty. It is absolutely impossible that the law given by Moses can make men free. The law of Horeb leaves us bound.

Under its yoke we continue to be enslaved because it comes to us from without, and our bondage is not an outward but an inward bondage. The law merely forbids and commands without changing our inward status. It leaves all fetters of our spiritual bondage intact. The result being that we are not liberated but condemned. It impresses upon us the awful reality that we are in bonds of death and slaves of sin. Hence, the Ten Commandments are known merely as the *Moral Law* and therefore will never be known as the *Perfect Law* because it does not give liberty.

But James speaks of the *Perfect Law* because it is a law that gives liberty. It is a law which liberates from those inward bonds which enslave us to sin and deprive us of the glorious liberty, known only to the sons of God. A law through whose instrumentality we are brought forth into this world as sons of God and our being children of darkness is passé.

That perfect law of liberty is also referred to by the apostle James as "*the word of truth*". (1:18). That "word of truth" is Scripture in its entirety. The "perfect law of liberty" is not merely the Gospels, or the law, but *the Gospel* from Genesis through Revelations. In it God has revealed to us the liberty of the sons of God and the way in which it is obtained. Scripture, the *perfect law*, because it gives liberty!

From this we must not conclude the erroneous idea that the truth of Scripture itself gives liberty. The Gospel itself does not liberate. One can preach this law of liberty in dead earnest and with all his might but thereby he shall never liberate one soul from the bondage of sin. On the other hand, a person may be an enthusiastic lover of Evangelization because he therein may offer to all men the so-called "well-meant offer of salvation" and thus open to all the opportunity to procure liberty. But it is misplaced zeal, he is influenced by something purely imaginative. The glorious expectations of such an "Evangelist" will never be realized, his castles were but of a hallucinatory perception. For natural man when placed before the perfect law of liberty will always choose the bondage of his sin rather than the glorious liberty expounded in the Gospel, because man is bound. The enslaved can never seek liberty, neither can he will to choose it. The new life of liberty must first have been *conceived* before it can be *born*. Birth does not create a child, but birth takes place because the creation of a new life *preceded*. Birth is the inevitable result of conception. So it is also spiritually. Before the *birth* of the life of liberty can take place this new life must first have been created. This creation takes place in the act of regeneration which is an *immediate* act of the Holy Spirit. By this act of regeneration new life is instilled within man. It is the life of God. It is not of the earth, earthy, but out of heaven, heavenly. It

has no delight in sin, but its delight is in the law of God and thereupon it meditates day and night. Regeneration redeems, delivers man from his spiritual bondage.

The *creation* of this new life, however, is not sufficient. Conception must be followed by birth. So also this new life must not only be instilled within the heart, but it must also be born. It must become manifest, it must develop. The bringing forth of this life, its birth, the conscious realization of the life of liberty is attained by the instrumentality of the Word of truth, the Gospel of God in Christ Jesus. Because of the instrumentality of the Word to this end it is called *the perfect law of liberty*.

God's Word is the *law* of liberty because in it we find the norm according to which this new life, which is liberty, must develop and become manifest. The reason why this law of liberty, the word of truth, is able to develop this life, is threefold. Firstly, it reveals to us, by grace, the bondage of sin and iniquity wherein we are enslaved. Because this Word speaks to us of sin and guilt and death. It reveals to us, as a mirror, our natural face, our nature which is condemned because of sin and death which we have willfully chosen. Secondly, this law liberates, because it unfolds the liberation from sin and death in the blood of Christ. It proclaims pardon full and free for those who believe in Him. It assures that by the power of the precious blood of the cross man is made free of the guilt of sin and of the corruption of his natural heart. Thirdly, this law reveals to us the life of those having been liberated. The life of liberation is the life of love to and friendship with God. It is the life which hates sin and all iniquity and finds a perfect delight, not only in some, but in all the law of God. It seeks His face, it longs for His communion, it desires and invokes His blessing. The sum total of these three points is the life of liberty. Because God's Word, the word of truth contains these elements and qualities, it is not only called "The Law of Liberty" but, "The Perfect Law of Liberty".

Happy, therefore, is the people whose delight is in this law. Surely, great peace have they whose meditation it is both day and night. No wonder that he abiding in its light has a right to the tree of life and shall enter into the city through the gates.

Should not this Word become more and more the object of our study? With a view to the blessed liberty therein proclaimed are we not utterly foolish in not making it our personal meditation and that of our children?

Blessed is the man whose soul is restored by Jehovah's perfect law!

A. C.

Sin-Offerings

Having inquired into the truths involved in the sacrifice by blood, let us now have regard to the different kinds of sacrifice. These, as was said (in a previous article) were five in number, to wit, the sin-trespass-, burnt-, peace-, and meat-offering. All these different kinds of sacrifice were needed to bring out the whole truth in connection with the work of Christ. They were needful to the believer as the medium for the adequate expression of the faith that was in him, of his contrition, gratitude and praise, thus of the response of his heart to the grace of God that he was caused to experience. The manifold riches of this grace (so I wrote) called for just such an elaborate ritual sacrifice, if anything like a complete representation was to be given and supplied of this grace. What was needed is a service in the face of which every feature of the redemption and salvation of the elect of God should stand out in plain relief, and a service that as performed in faith and love should at once betoken all the hallowed and varient states and feelings of the true people of God.

Let us now concentrate on the sin-offering. The scriptures that concern this sacrifice are the following: Lev. 5:1-6; Num. 15:27-31; Lev. 4:27-35; Lev. 5:7-13; Num. 15:22-26; Lev. 4:13-21; Lev. 4:22-26; Lev. 4:1-12; Lev. 6:24-30; Lev. 10:16-20; Lev. 16:1-28.

Private offences requiring sin-offerings: (Lev. 5:1-6) — If a man withholds evidence, when testifying in court, or swears a rash oath or without knowledge of the facts involved, or if he unintentionally touches anything communicating ceremonial uncleanness, or if he in any other way inadvertently transgresses the law, he must confess his sin and bring to Jehovah a female lamb or a goat or a sin-offering.

Resident aliens subject to the same law (Num. 15:27-31) — Resident aliens or native-born Israelites, inadvertently failing to comply with the commands of the law, may secure Jehovah's forgiveness by confessing their sin and by bringing a she-goat to Him as an offering. But the man who deliberately defies the divine commands shall be destroyed by the Lord.

Ritual to be observed (Lev. 4:27-35) — In presenting a female lamb or goat as a sin-offering, the offerer shall lay his hand upon the head of the victim and then slay it when the burnt-offerings are sacrificed. Then the priest shall dip his finger in the blood and smear it upon the horns and pour out the rest at the great altar. The fat shall be burned thereon. Thus the offerer shall secure divine forgiveness for his failure to obey the demands of the law.

The form of the poor man's sin-offering (Lev. 5:7-13) — If the offerer cannot afford to bring a lamb or

a goat he may bring two turtledoves or young pigeons. One the priest shall present as a sin-offering and the other as a burnt-offering. If the sacrificer cannot afford to bring even birds, he may present an offering consisting of three quarts of finely ground flour, but he shall not put on the usual oil or frankincense. A part the priest shall burn on the altar and the rest he shall take as his portion. The offerer shall thus secure full forgiveness for his unconscious failure to obey the law.

Offences of the community (Num. 15:22-26) — If the community inadvertently fails to observe all the commands of Jehovah, it also shall present a bullock for a burnt-offering and a he-goat for a sin-offering.

Ritual for the sins of the community (Lev. 4:13-21) If the community inadvertently does something forbidden in the law, and later the sin is discovered, a young bullock shall be provided as a sin-offering. Upon its head all the elders, who represent the community, shall place their hands. Then the victim shall be killed and a part of its blood shall be sprinkled by the priests seven times before the veil of the inner room of the sanctuary and upon the horns of the altar of incense. The rest of the blood he shall pour out at the base of the altar of the burnt-offering and upon this he shall burn the fat. The carcass of the bullock shall he burn outside the sacred precincts. Thus shall the community be restored to the normal relation with Jehovah.

Sin of a ruler (Lev. 4:22-26) — Similarly, if a ruler inadvertently transgresses the law, he shall provide a he-goat which shall be offered in his behalf.

Sin of a highpriest (Lev. 4:1-12) — The high priest, who thus inadvertently sins, shall offer for himself a young bullock, following the same ritual as in the case of the sin-offering in behalf of the community.

In the consecration of priests (Lev. 8:14, 15; 9:7-11) — In the consecration of priests in their sacred office a bullock shall be sacrificed as a sin-offering. After the priests have placed their hands upon the head of the victim, a portion of its blood shall be smeared upon the horns of the altar and the rest poured out at the base. After the fat has been offered to Jehovah, the rest of the animal shall be burned outside the temple precincts.

Disposal of the ordinary sin-offerings (Lev. 6:24-30; 10:16-20) — Like other sacrificial food, which is designated as most holy, the portions of the sin-offerings which fall to the priests shall be eaten only by them and within the sacred precincts of the temple. Any blood, which spatters from it upon the garment, shall also be washed off within the limits of the temple. Earthen vessels in which the meat is cooked shall afterward be broken, and brazen vessels thoroughly

purged and then rinsed lest the contagion of holiness be imparted.

The yearly sin-offering in behalf of the nation (Lev. 16:1-28) — Clad in the insignia of his office and freshly bathed, the high priest shall appear each year at the entrance of the sanctuary with two he-goats as a sin-offering in behalf of the people and with a ram as a burnt-offering. One of the two goats shall be selected by lot. Upon its head he shall lay his hands and confess the sins of the people of Israel. Then it shall be sent away in the wilderness; while the other goat shall be offered as a sin-offering to Jehovah. The blood of the goat he shall sprinkle upon the top of the ark and upon the space in front of it to secure Jehovah's forgiveness and favor for the nation. Blood of the goat shall also be sprinkled upon the great altar to symbolize its ceremonial cleansing and also that of the entire sanctuary. The fat of the goat offered to Jehovah shall be burned upon the altar and its carcass burned outside the temple precincts. In addition the high priest shall offer a bullock as a sin-offering in behalf of himself and his fellow priests.

G. M. O.

BENEATH THE CROSS OF JESUS

Beneath the cross of Jesus
I fain would take my stand,
The shadow of a mighty Rock
Within a weary land,
A home within the wilderness,
A rest upon the way,
From the burning of the noon-tide heat,
And burden of the day.

Upon that cross of Jesus
Mine eye at times can see
The very dying form of One
Who suffered there for me;
And from my smitten heart with tears,
Two wonders I confess, —
The wonders of His glorious love
And my own worthlessness.

I take, O Cross, thy shadow
For my abiding place;
I ask no other sunshine than
The sunshine of His face;
Content to let the world go by,
To know no gain or loss,
My sinful self, my only shame,
My glory all — the cross!